

2024/1083

17.4.2024

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2024/1083

af 11. april 2024

om oprettelse af en fælles ramme for medietjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2010/13/EU (den europæiske forordning om mediefrihed)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Uafhængige medietjenester spiller en unik rolle i det indre marked. De udgør en økonomisk vigtig sektor i hastig forandring og giver samtidig adgang til en mangfoldighed af synspunkter og pålidelige informationskilder for både borgere og virksomheder og opfylder dermed den almenyttige funktion som »offentlig vagthund« og er en uundværlig faktor i processen for offentlig meningsdannelse. Medietjenester er i stigende grad tilgængelige online og på tværs af grænserne, men de er ikke underlagt de samme regler og samme beskyttelsesniveau i de forskellige medlemsstater. Visse spørgsmål vedrørende den audiovisuelle mediesektor er blevet harmoniseret på EU-plan ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU ⁽⁴⁾, men det anvendelsesområde og de spørgsmål, der er omfattet af nævnte direktiv, er begrænset. Desuden er radio- og pressesektorerne ikke omfattet af nævnte direktiv trods deres stigende grænseoverskridende relevans i det indre marked.
- (2) I betragtning af medietjenesternes unikke rolle, beskyttelse af mediefrihed og mediepluralisme som to af demokratiets og retsprincippets hjørneste, udgør et væsentligt element i et velfungerende indre marked for medietjenester. Dette marked, herunder audiovisuelle medietjenester, radio og pressen, har ændret sig væsentligt siden begyndelsen af det 21. århundrede og er blevet stadig mere digitalt og internationalt. Det giver mange økonomiske muligheder, men tilvejebringer også en række udfordringer. Unionen bør hjælpe mediesektoren, så den kan udnytte disse muligheder i det indre marked og samtidig beskytte de værdier, der er fælles for Unionen og dens medlemsstater, såsom beskyttelse af de grundlæggende rettigheder.
- (3) Borgere og virksomheder får i det digitale medieområde i stigende grad adgang til og forbruger medieindhold og -tjenester, der er umiddelbart tilgængelige på deres personlige enheder, i stigende grad på tværs af grænser. Dette gælder for audiovisuelle medietjenester, radio og pressen, som er lettilgængelige via internettet, f.eks. via podcasts eller onlinenyhedsportaler. Tilgængeligheden af indhold på en række sprog og den lethed, hvormed det kan tilgås via intelligente enheder såsom smartphones eller tablets, øger medietjenesternes grænseoverskridende relevans som allerede fastslået i en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol ⁽⁵⁾ (»Domstolen«). Denne relevans understøttes af den stigende brug og accept af automatiske oversættelses- eller undertekstningsværktøjer, som mindsker de sproglige barrierer i det indre marked, og konvergens mellem de forskellige typer medier, der kombinerer audiovisuelt og ikkeaudiovisuelt indhold inden for det samme tilbud.

⁽¹⁾ EUT C 100 af 16.3.2023, s. 111.

⁽²⁾ EUT C 188 af 30.5.2023, s. 79.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 13.3.2024 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 26.3.2024.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 12. december 2006, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, C-380/03, ECLI:EU:C:2006:772, præmis 53 og 54.

- (4) Det indre marked for medietjenester er imidlertid ikke tilstrækkeligt integreret og lider under en række markedssvigt, der er forøget som følge af digitaliseringen. For det første fungerer globale onlineplatforme som gateways til medieindhold med forretningsmodeller, der har en tendens til at afbryde adgangen til medietjenester og forstærke polariserende indhold og desinformation. Disse platforme er også vigtige udbydere af onlinereklamer, som har omdirigeret finansielle ressourcer fra mediesektoren, hvilket har påvirket dens finansielle bæredygtighed og dermed mangfoldigheden af det indhold, der tilbydes. Da medietjenester er vidensintensive og kapitalintensive, er de nødt til at have en vis størrelse for at forblive konkurrencedygtige, opfylde deres publikums behov og trives i det indre marked. I den forbindelse er muligheden for at tilbyde tjenester på tværs af grænserne og opnå investeringer, herunder fra eller i andre medlemsstater, særlig vigtig. For det andet hæmmer en række nationale restriktioner den frie bevægelighed i det indre marked. Forskellige nationale regler for og tilgange til mediepluralisme og redaktionel uafhængighed, utilstrækkeligt samarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer samt uigennemsigtig og uretfærdig fordeling af offentlige og private økonomiske ressourcer gør det navnlig vanskeligt for mediemarkedsaktører at operere og ekspandere på tværs af grænserne og fører til ulige konkurrencevilkår i hele Unionen. For det tredje anfægtes det velfungerende indre marked for medietjenester af udbydere, herunder dem, der kontrolleres af visse tredjelande, der systematisk deltager i desinformation, informationsmanipulation og indblanding, og anvender det indre markeds friheder med henblik på misbrug, hvilket forhindrer den velfungerende markedsdynamik.
- (5) Fragmenteringen af de regler og tilgange, der kendetegner mediemarkedet i Unionen, har i varierende grad negativ indvirkning på betingelserne for medietjenesteudbydere uøvelse af økonomiske aktiviteter i det indre marked i forskellige sektorer, herunder sektorerne for audiovisuelle medier, radio og presse, og undergraver deres evne til at operere effektivt på tværs af grænser eller etablere aktiviteter i andre medlemsstater. Nationale foranstaltninger og procedurer kan være befordrende for mediepluralisme i en medlemsstat, men forskellene og den manglende koordinering mellem medlemsstaternes nationale foranstaltninger og procedurer kan medføre retsusikkerhed og yderligere omkostninger for medievirksomheder, der er villige til at gå ind på nye markeder, og kan derfor forhindre dem i at drage fordel af det omfattende indre marked for medietjenester. Desuden mindsker diskriminerende eller protektionistiske nationale foranstaltninger, der påvirker medievirksomheders drift, incitamenterne til grænseoverskridende investeringer i mediesektoren og kan i nogle tilfælde tvinge medievirksomheder, der allerede opererer på et givet marked, til at forlade det. Disse hindringer påvirker virksomheder, der er aktive inden for både sektoren for radio- og TV-virksomhed, herunder audiovisuelle- og radiomedier, og sektoren for presse. Selv om fragmenteringen af garantierne for redaktionel uafhængighed vedrører alle mediesektorer, påvirker den navnlig pressesektoren, fordi de nationale regulerende eller selvregulerende tilgange er mere forskellige i forhold til pressen.
- (6) Utilstrækkelige værktøjer til reguleringssamarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer kan også påvirke det indre marked for medietjenester. Et sådant samarbejde er afgørende for at sikre, at mediemarkedsaktører — ofte aktive i forskellige mediesektorer — som systematisk deltager i desinformation eller informationsmanipulation og indblanding, ikke drager fordel af det omfattende indre marked for medietjenester. Selv om en partisk fordeling af økonomiske ressourcer, navnlig i form af statslig reklame, anvendes til skjult støtte til medieforetagender i alle mediesektorer, har det en tendens til at have en særlig negativ indvirkning på pressen, som er blevet svækket af faldende reklameindtægter. Udfordringerne som følge af den digitale transformation medfører også, at virksomhederne i alle mediesektorer, navnlig de mindre virksomheder i radio- og pressesektoren, i mindre grad kan konkurrere på lige vilkår med onlineplatforme, som spiller en central rolle i onlinedistributionen af indhold.
- (7) Som reaktion på udfordringerne for mediepluralisme og mediefrihed online har nogle medlemsstater truffet reguleringsmæssige foranstaltninger, og andre medlemsstater vil sandsynligvis gøre det samme. Dette medfører en risiko for at fremme forskellene i de nationale tilgange til og begrænsninger af den frie bevægelighed i det indre marked. Det er derfor nødvendigt at harmonisere visse aspekter af de nationale regler vedrørende mediepluralisme og redaktionel uafhængighed og dermed sikre høje standarder på dette område.
- (8) Modtagere af medietjenester i Unionen, nemlig fysiske personer, der er statsborgere i medlemsstaterne eller har rettigheder i henhold til EU-retten, og juridiske personer, der er etableret i Unionen, bør kunne nyde godt af pluralistisk medieindhold, der er produceret i overensstemmelse med den redaktionelle frihed, i det indre marked. Dette er afgørende for at fremme den offentlige debat og aktivt medborgerskab, da en bred vifte af pålidelige informationskilder og kvalitetsjournalistik gør, at borgerne kan træffe informerede valg, herunder om deres demokratiers tilstand. Det er også afgørende for den kulturelle og sproglige mangfoldighed i Unionen i betragtning af medietjenesternes rolle som formidlere af kulturelle udtryksformer. Medlemsstaterne bør respektere retten til en mangfoldighed af medieindhold og bidrage til et gunstigt mediemiljø ved at sikre, at de relevante rammebetingelser

er til stede. En sådan tilgang afspejler retten til at modtage og meddele oplysninger og kravet om at respektere mediefrihed og mediepluralisme i henhold til artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder («chartret») sammenholdt med chartrets artikel 22, ifølge hvilken Unionen skal respektere den kulturelle, religiøse og sproglige mangfoldighed. Ved at fremme den grænseoverskridende strøm af medietjenester bør der desuden sikres et minimumsniveau for beskyttelse af modtagere af medietjenester i det indre marked. I den endelige rapport fra konferencen om Europas fremtid opfordrede borgerne Unionen til yderligere at fremme mediernes uafhængighed og pluralisme, navnlig ved at indføre lovgivning om trusler mod mediernes uafhængighed gennem EU-dækkende minimumsstandarder. Det er derfor nødvendigt at harmonisere visse aspekter af de nationale regler vedrørende medietjenester, også under hensyntagen til artikel 167 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som på ny bekræfter betydningen af at respektere medlemsstaternes nationale og regionale mangfoldighed. Medlemsstaterne bør dog have mulighed for at vedtage mere detaljerede eller strengere regler på specifikke områder, forudsat at disse regler sikrer et højere beskyttelsesniveau for mediepluralisme eller redaktionel uafhængighed i overensstemmelse med denne forordning og overholder EU-retten, og at medlemsstaterne ikke begrænser den frie bevægelighed for medietjenester fra andre medlemsstater, der overholder de regler, der er fastsat på disse områder. Medlemsstaterne bør også fortsat have mulighed for at opretholde eller vedtage foranstaltninger for at bevare mediepluralisme eller redaktionel uafhængighed på nationalt plan vedrørende aspekter, der ikke er omfattet af denne forordning, for så vidt som sådanne foranstaltninger overholder EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065⁽⁶⁾. Det er også hensigtsmæssigt at minde om, at nærværende forordning respekterer medlemsstaternes ansvar som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), navnlig deres beføjelser til at beskytte centrale statslige funktioner.

- (9) Med henblik på denne forordning bør definitionen af en medietjeneste begrænses til tjenester som defineret i TEUF og bør derfor omfatte enhver form for økonomisk aktivitet. Definitionen af en medietjeneste bør navnlig omfatte TV- eller radioudsendelser, audiovisuelle on-demand-medietjenester, audio-podcasts eller pressepublikationer. Definitionen bør udelukke brugergenereret indhold, der uploades til en onlineplatform, medmindre det udgør en erhvervsrettet aktivitet, der normalt udføres mod vederlag (uanset om det er af finansiel eller anden art). Den bør også udelukke rent privat korrespondance såsom e-mails samt alle tjenester, der ikke har udbud af programmer eller pressepublikationer til hovedformål, dvs. hvis indholdet blot er en biomstændighed ved tjenesten og ikke dens hovedformål såsom reklamer eller oplysninger vedrørende et produkt eller en tjeneste leveret af websteder, der ikke tilbyder medietjenester. Virksomhedskommunikation og distribution af informations- eller reklamemateriale til offentlige eller private enheder bør ikke være omfattet af definitionen. Eftersom medietjenesteudbydere virksomhed i det indre marked kan antage forskellige former, bør definitionen af medietjenesteudbydere desuden omfatte et bredt spektrum af professionelle medieaktører, der er omfattet af definitionen af en medietjeneste, herunder freelancere.
- (10) Public service-medieudbydere bør forstås som dem, der har fået overdraget en public service-opgave, og som samtidig modtager offentlig finansiering med henblik på udførelsen af denne opgave. Dette bør ikke omfatte private medievirksomheder, der har indvilliget i som en begrænset del af deres aktiviteter at udføre visse specifikke opgaver af almen interesse mod betaling.
- (11) På det digitale mediemarked kan udbydere af videodelingsplatforme eller udbydere af meget store onlineplatforme falde ind under definitionen af medietjenesteudbydere. Generelt spiller sådanne udbydere en central rolle i tilrettelæggelsen af indhold, herunder ved hjælp af automatiserede midler eller algoritmer, men udøver ikke det redaktionelle ansvar for det indhold, de giver adgang til. I det stadig mere konvergerende mediemiljø er nogle udbydere af videodelingsplatforme eller udbydere af meget store onlineplatforme imidlertid begyndt at udøve redaktionel kontrol over én eller flere dele af deres tjenester. Når sådanne udbydere udøver redaktionel kontrol over én eller flere dele af deres tjenester, kan de derfor både betegnes som en udbyder af en videodelingsplatform eller en udbyder af en meget stor onlineplatform og som en medietjenesteudbyder.
- (12) Definitionen af publikumsmåling bør omfatte målesystemer, der er udviklet ved hjælp af aftalte industristandarder inden for selvregulerende organisationer såsom de blandede industriudvalg, og målesystemer, der er udviklet uden selvregulerende tilgange. Sidstnævnte har en tendens til at blive anvendt af visse onlineaktører, herunder onlineplatforme, der selv måler eller leverer deres ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer til markedet uden at overholde de i fællesskab aftalte industristandarder eller bedste praksis. I betragtning af den betydelige indvirkning, som sådanne publikumsmålingssystemer har på reklamemarkedet og mediemarkedet, bør de

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19. oktober 2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) (EUT L 277 af 27.10.2022, s. 1).

være omfattet af denne forordning. Kapaciteten til at give adgang til medieindhold og evnen til at målrette reklamer mod deres brugere gør det navnlig muligt for onlineplatforme at konkurrere med de medietjenesteudbydere, hvis indhold de distribuerer. Definitionen af publikumsmåling bør derfor forstås således, at den omfatter målesystemer, der gør det muligt at indsamle, fortolke eller på anden måde behandle oplysninger om brugen af medieindhold og indhold skabt af brugere på onlineplatforme, der primært anvendes til at få adgang til sådant indhold. Dette vil sikre, at udbydere af publikumsmålingssystemer, som er formidlere, der er involveret i distribution af indhold, er gennemsigtige med hensyn til deres publikumsmålingsaktiviteter, hvilket vil fremme medietjenesteudbydernes og annoncørernes evne til at træffe informerede valg.

- (13) Statslig reklame som defineret i denne forordning bør forstås bredt som omfattende salgsfremmende eller selvpromoverende aktiviteter, offentlige meddelelser eller oplysningskampagner, der gennemføres af, for eller på vegne af en lang række offentlige myndigheder eller enheder, herunder nationale eller subnationale regeringer, tilsynsmyndigheder eller -organer samt enheder, der kontrolleres af nationale eller subnationale regeringer. En sådan kontrol kan opnås gennem rettigheder, aftaler eller på andre måder, som giver mulighed for at få afgørende indflydelse på en enhed. Ejerskab af kapital eller brugsret til alle eller en del af en enheds aktiver eller de rettigheder eller aftaler, som sikrer afgørende indflydelse på sammensætningen af en enheds organer samt deres afstemninger eller beslutninger, er navnlig relevante faktorer, jf. artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004⁽⁷⁾. Definitionen af statslig reklame bør dog ikke omfatte officielle meddelelser, der er begrundet i et tvingende alment hensyn, såsom nødmeddelelser fra offentlige myndigheder eller enheder, som er nødvendige, f.eks. i tilfælde af naturkatastrofer eller sundhedskriser, ulykker eller andre pludselige hændelser, der kan forvolde skade på enkeltpersoner. Når nødsituationen er ophørt, bør meddelelser vedrørende denne nødsituation, som placeres, promoveres, udgives eller udbredes mod betaling eller anden modydelse, betragtes som statslig reklame.
- (14) For at sikre, at samfundet høster fordelene ved det indre marked for medietjenester, er det vigtigt ikke blot at garantere de grundlæggende friheder i henhold til traktaterne, men også den retssikkerhed, som er nødvendig for at nyde godt af fordelene ved et integreret og udviklet marked. Modtagere af medietjenester bør i et velfungerende indre marked kunne få adgang til medietjenester af høj kvalitet, som er produceret af journalister på en uafhængig måde og i overensstemmelse med etiske og journalistiske standarder og dermed leverer pålidelige oplysninger. Dette er særlig relevant for nyheds- og aktualitetsindhold, som omfatter en bred kategori af indhold af politisk, samfundsmæssig eller kulturel interesse på lokalt, nationalt eller internationalt plan. Nyheds- og aktualitetsindhold kan potentielt spille en vigtig rolle med hensyn til at forme den offentlige mening og har en direkte indvirkning på demokratisk deltagelse og samfundsmæssig velfærd. I denne forbindelse bør nyheds- og aktualitetsindhold forstås således, at det omfatter enhver form for nyheds- og aktualitetsindhold, uanset hvilken form det antager. Nyheds- og aktualitetsindhold kan nå ud til publikum i forskellige formater, f.eks. som dokumentarprogrammer, blade eller talkshows, og kan udbredes på forskellige måder, herunder ved at uploade det på onlineplatforme. Medietjenester af høj kvalitet er også en modgift mod desinformation og udenlandsk informationsmanipulation og indblanding. Der bør også sikres adgang til sådanne tjenester ved at forhindre forsøg på at bringe journalister til tavshed, lige fra trusler og chikane til censur og eliminering af afvigende meninger, hvilket kan begrænse den frie informationsstrøm til det offentlige rum ved at reducere oplysningernes kvalitet og mangfoldighed. Retten til en mangfoldighed af medieindhold indebærer ikke nogen tilsvarende forpligtelse for en given medietjenesteudbyder til at overholde standarder, der ikke udtrykkeligt er fastsat ved lov.
- (15) Denne forordning berører ikke den ytrings- og informationsfrihed, der er sikret enkeltpersoner i henhold til chartret. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har bemærket, at de offentlige myndigheder i en så følsom sektor som den audiovisuelle mediesektor ud over sin negative forpligtelse til ikkeindblanding har en positiv forpligtelse til at indføre passende lovgivningsmæssige og administrative rammer for at sikre effektiv mediepluralisme⁽⁸⁾.
- (16) Den frie udveksling af pålidelige oplysninger er afgørende i et velfungerende indre marked for medietjenester. Udbud af medietjenester bør derfor ikke være underlagt begrænsninger, der er i strid med denne forordning eller andre EU-retlige regler såsom direktiv 2010/13/EU, der fastsætter de foranstaltninger, som er nødvendige for at beskytte brugerne mod ulovligt og skadeligt indhold. Begrænsninger kan også skyldes foranstaltninger, der anvendes af nationale offentlige myndigheder i overensstemmelse med EU-retten.
- (17) Beskyttelsen af den redaktionelle uafhængighed er en forudsætning for udøvelsen af medietjenesteudbydernes aktiviteter og deres faglige integritet i et sikkert mediemiljø. Redaktionel uafhængighed er særlig vigtig for medietjenesteudbydere, der leverer nyheds- og aktualitetsindhold, i betragtning af deres samfundsmæssige rolle som

⁽⁷⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EF-fusionsforordningen) (EUT L 24 af 29.1.2004, s. 1).

⁽⁸⁾ Centro Europa 7 S.R.L. og Di Stefano mod Italien [GC], nr. 38433/09, præmis 134, Menneskerettighedsdomstolen i 2012.

et offentligt gode. Medietjenesteudbydere bør kunne udøve deres økonomiske aktiviteter frit i det indre marked og konkurrere på lige fod i et stadig mere online miljø, hvor information strømmer på tværs af grænserne.

- (18) Medlemsstaterne har valgt forskellige tilgange til beskyttelse af redaktionel frihed og redaktionel uafhængighed, som er under stigende pres i hele Unionen. Der er navnlig stigende indblanding i medietjenesteudbyderes redaktionelle beslutninger i flere medlemsstater. En sådan indblanding kan være direkte eller indirekte fra staten eller andre aktører, herunder offentlige myndigheder, folkevalgte, regeringsembedsmænd og politikere, f.eks. for at opnå en politisk fordel. Aktionærer og andre private parter, der har interesser i medietjenesteudbydere, kan handle på en måde, der går ud over den nødvendige balance mellem deres egen erhvervsfrihed og ytringsfriheden på den ene side og den redaktionelle ytringsfrihed og brugernes informationsrettigheder på den anden side, med henblik på at opnå en økonomisk eller anden fordel. I betragtning af mediernes samfundsmæssige rolle kan en sådan utilbørlig indblanding have en negativ indvirkning på processen for offentlig meningsdannelse. Desuden har de seneste tendenser inden for mediedistribution og -forbrug, herunder navnlig i onlinemiljøet, fået medlemsstaterne til at overveje love, der har til formål at regulere udbuddet af medieindhold. Medietjenesteudbydernes tilgang til at sikre redaktionel uafhængighed varierer også. Som følge af en sådan indblanding og fragmentering af regulering og tilgange påvirkes betingelserne for medietjenesteudbyderes udøvelse af økonomiske aktiviteter og i sidste ende kvaliteten af de medietjenester, som borgere og virksomheder modtager, negativt i det indre marked. Det er derfor nødvendigt at indføre effektive sikkerhedsforanstaltninger, der gør det muligt at udøve den redaktionelle frihed i hele Unionen, således at medietjenesteudbydere uafhængigt kan producere og distribuere deres indhold på tværs af grænserne, og modtagere af medietjenester kan modtage sådant indhold.
- (19) Journalister og redaktører er de vigtigste aktører inden for produktion og levering af pålideligt medieindhold, navnlig ved at rapportere om nyheder eller aktuelle forhold. Kilder er for journalister ensbetydende med »råvarer«: De er grundlaget for produktionen af medieindhold, navnlig nyheds- og aktualitetsindhold. Det er derfor afgørende, at journalisters mulighed for at indsamle, faktatjekke og analysere oplysninger beskyttes, navnlig oplysninger, der videregives eller kommunikeres fortroligt, både offline og online, og som vedrører eller kan identificere journalistiske kilder. Medietjenesteudbydere og deres redaktionelle personale, navnlig journalister, herunder dem i ikkestandardmæssige former for beskæftigelse såsom freelancere, bør kunne regne med en solid beskyttelse af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation, herunder beskyttelse mod utilbørlig indblanding og anvendelse af overvågningsteknologier. Uden en sådan beskyttelse kan den frie strøm af kilder til medietjenesteudbydere blive afskrækket, og medietjenesteudbydernes frie udøvelse af økonomisk aktivitet kan således hindres, til skade for oplysninger til offentligheden, herunder om spørgsmål af offentlig interesse. Som følge heraf kan journalisters frihed til at udøve deres økonomiske aktivitet og udfylde deres vigtige rolle som »offentlig vagthund« bringes i fare ved sådanne hindringer, hvilket har en negativ indvirkning på adgangen til medietjenester af høj kvalitet.
- (20) For at undgå omgåelse af beskyttelsen af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation og sikre tilstrækkelig respekt for privatliv og familieliv, hjemmet og kommunikation i overensstemmelse med chartret bør der også gælde beskyttelsesforanstaltninger for personer, som på grund af deres regelmæssige private eller erhvervs-mæssige forbindelser til medietjenesteudbydere eller medlemmer af deres redaktionelle personale sandsynligvis har oplysninger, der kan identificere journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation. Dette bør omfatte personer, der lever i et tæt forhold i en fælles husstand og på et stabilt og kontinuerligt grundlag, og personer, der er eller har været erhvervs-mæssigt involveret i udarbejdelsen, produktionen eller udbredelsen af programmer eller pressepublikationer, og som kun er i søgelyset på grund af deres tætte forbindelser til medietjenesteudbydere, journalister eller andre medlemmer af deres redaktionelle personale. Beskyttelsen af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation bør også være til gavn for medietjenesteudbydernes personale såsom det tekniske personale, herunder cybersikkerhedsekspert, som kan være i søgelyset i betragtning af den vigtige støtterolle, de yder journalister i deres daglige arbejde, der kræver løsninger for at sikre fortroligheden af journalisters arbejde, og den deraf følgende sandsynlighed for, at de har adgang til oplysninger om journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation.
- (21) Beskyttelse af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation er i overensstemmelse med og bidrager til beskyttelsen af den grundlæggende rettighed, der er nedfældet i chartrets artikel 11. Det er også afgørende for at beskytte medietjenesteudbydernes og navnlig undersøgende journalisters rolle som »offentlig vagthund« i demokratiske samfund og for at opretholde retsstatsprincippet. I lyset heraf kræves det for at sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau for journalistiske kilder og fortrolig kommunikation, at foranstaltninger til indhentning af sådanne oplysninger er godkendt af en myndighed, der uafhængigt og upartisk kan vurdere, om dette er begrundet i et tvingende alment hensyn, såsom en domstol, en dommer, en anklager, der handler i sin judicielle egenskab, eller en anden sådan myndighed med kompetence til at godkende disse foranstaltninger i overensstemmelse med national ret. Det kræver også, at overvågningsforanstaltningerne regelmæssigt gennemgås af denne myndighed for at fastslå,

om de betingelser, der begrundes anvendelsen af den pågældende foranstaltning, fortsat er opfyldt. Dette krav er også opfyldt, når formålet med den regelmæssige gennemgang er at kontrollere, om betingelserne for en forlængelse af tilladelsen til at anvende foranstaltningen er opfyldt.

- (22) Det bør også erindres, at i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste retspraksis forudsætter retten til effektiv domstolsbeskyttelse i princippet, at der i god tid, uden at effektiviteten af igangværende efterforskninger bringes i fare, underrettes om de overvågningsforanstaltninger, der er truffet uden den berørte persons vidende med henblik på effektivt at udøve denne ret. For yderligere at styrke denne ret er det vigtigt, at medietjenesteudbydere, journalister og personer med regelmæssige eller erhvervs-mæssige forbindelser til dem kan trække på passende bistand når de udøver denne ret. En sådan bistand kan være af juridisk, finansiel eller anden art, f.eks. tilvejebringelse af oplysninger om tilgængelige retsmidler. En sådan bistand kan ydes effektivt, f.eks. af en uafhængig myndighed eller et uafhængigt organ eller, hvis der ikke findes en sådan myndighed eller et sådant organ, et selvregulerende organ eller en selvreguleringsmekanisme. Denne forordning har ikke til formål at harmonisere begreberne »tilbageholde«, »inspicere«, »ransagning og beslaglæggelse« eller »overvågning«.
- (23) Beskyttelsen af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation reguleres i øjeblikket forskelligt i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater yder absolut beskyttelse mod at tvinge journalister til i straffesager og administrative procedurer at offentliggøre oplysninger, der identificerer deres kilde, herunder kommunikation, der opbevares under tavshedspligt. Andre medlemsstater yder en kvalificeret beskyttelse, der er begrænset til retssager baseret på visse strafferetlige anklager, mens andre yder beskyttelse i form af et generelt princip. Dette fører til fragmentering af det indre marked for medietjenester og uensartede standarder for beskyttelse af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation i hele Unionen. Med henblik herpå indfører denne forordning fælles minimumsstandarder for beskyttelse af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation med hensyn til tvangsforanstaltninger, der anvendes af medlemsstaterne til at indhente sådanne oplysninger. Med henblik på at sikre effektiv beskyttelse af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation bør medlemsstaterne ikke træffe sådanne foranstaltninger, herunder anvende indgribende overvågningssoftware, i forbindelse med medietjenesteudbydere, deres redaktionelle personale eller personer, som på grund af deres regelmæssige eller erhvervs-mæssige forbindelser til en medietjenesteudbyder eller dennes redaktionelle personale kan have oplysninger, der vedrører eller kan identificere journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation.
- (24) Mediefolk, navnlig journalister og andre mediefolk, der er involveret i redaktionelle aktiviteter, arbejder i stigende grad med grænseoverskridende projekter og leverer deres tjenester til et grænseoverskridende publikum og dermed til medietjenesteudbydere. Som følge heraf støder medietjenesteudbydere sandsynligvis på hindringer, retsikkerhed og ulige konkurrencevilkår. Beskyttelsen af journalistiske kilder og fortrolig kommunikation kræver derfor harmonisering og yderligere styrkelse på EU-plan. Dette bør ikke berøre yderligere eller absolut beskyttelse på nationalt plan.
- (25) Indgribende overvågningssoftware, herunder navnlig det, der almindeligvis kaldes »spyware«, udgør en særlig indgribende form for overvågning af mediefolk og deres kilder. Det kan anvendes til hemmeligt at optage opkald eller på anden måde anvende mikrofonen i en slutbrugerenhed, filme eller fotografere fysiske personer, maskiner eller deres omgivelser, kopiere meddelelser, få adgang til krypterede indholdsdata, spore browseraktivitet, spore geolokalisering eller indsamle anden sensordata, eller spore aktiviteter på tværs af flere slutbrugerenheder. Det har afskrækkende virkninger på den frie udøvelse af økonomiske aktiviteter i mediesektoren. Det bringer navnlig journalisters tillidsforhold til deres kilder, som er kernen i journalisterhvervet, i fare. I betragtning af den digitale og indgribende karakter af sådan software og brugen af enheder på tværs af grænser har det en særlig skadelig indvirkning på medietjenesteudbyderes udøvelse af økonomiske aktiviteter i det indre marked. Det er derfor nødvendigt at sikre, at medietjenesteudbydere, herunder journalister, der opererer i det indre marked for medietjenester, kan regne med solid harmoniseret beskyttelse i forbindelse med anvendelsen af indgribende overvågningssoftware i Unionen, herunder når medlemsstaternes myndigheder bruger private parter til anvendelsen heraf.
- (26) Indgribende overvågningssoftware bør navnlig kun anvendes, hvis det er begrundet i et tvingende alment hensyn, hvis det er fastsat i EU-retten eller national ret, hvis det er i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, som fortolket af Domstolen og med anden EU-ret, hvis det er blevet godkendt på forhånd eller i ekstraordinære og hastende tilfælde efterfølgende bekræftet af en judiciel myndighed eller en uafhængig og upartisk beslutningstagende myndighed, hvis det finder sted i forbindelse med efterforskninger af lovovertrædelser som opført i artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA⁽⁹⁾ — og som i den pågældende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf

⁽⁹⁾ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år eller i forbindelse med efterforskninger af andre alvorlige lovovertrædelser, der i den pågældende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst fem år som fastsat i denne medlemsstats nationale ret, og forudsat at ingen anden mindre indgribende foranstaltning ville være passende og tilstrækkelig til at indhente de ønskede oplysninger. I henhold til proportionalitetsprincippet kan der kun foretages begrænsninger af enkeltpersoners rettigheder og friheder, såfremt disse er nødvendige og reelt opfylder mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen. Hvad specifikt angår anvendelsen af indgribende overvågningssoftware, er det derfor nødvendigt at fastslå, om den pågældende lovovertrædelse har nået en alvorstærskel, som fastsat i denne forordning, om efterforskningen og retsforfølgningen af denne lovovertrædelse efter en individuel vurdering af alle relevante omstændigheder i en given sag berettiger det særligt indgribende indgreb i grundlæggende rettigheder og økonomiske friheder i form af anvendelsen af indgribende overvågningssoftware, om der foreligger tilstrækkelige beviser for, at den pågældende lovovertrædelse er begået, og om anvendelsen af indgribende overvågningssoftware er relevant med henblik på at fastslå de faktiske omstændigheder i forbindelse med efterforskningen og retsforfølgningen af denne lovovertrædelse.

- (27) Public service-medieudbydere spiller en særlig rolle på det indre marked for medietjenester ved at sikre, at borgere og virksomheder har adgang til et mangfoldigt udbud af indhold, herunder information af høj kvalitet og upartisk og afbalanceret mediedækning som led i deres opgave som defineret på nationalt plan i overensstemmelse med protokol nr. 29 om offentlig radio- og TV-virksomhed i medlemsstaterne, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF. De spiller en vigtig rolle med hensyn til at opretholde den grundlæggende ret til ytrings- og informationsfrihed, så folk kan søge og modtage forskellige oplysninger, og fremme værdierne demokrati, kulturel mangfoldighed og social samhørighed. De udgør et forum for offentlig debat og et middel til at fremme mere udbredt demokratisk deltagelse blandt borgerne. Public service-medieudbydernes uafhængighed er afgørende i valgperioder for at sikre, at borgerne har adgang til objektiv information af høj kvalitet. Public service-medieudbydere kan imidlertid være særligt udsat for risikoen for indblanding i betragtning af deres institutionelle nærhed til staten og den offentlige finansiering, de modtager. Denne risiko forværres af uensartede sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med public service-medieudbydernes afbalancerede dækning og uafhængige forvaltning i Unionen. Både Kommissionens meddelelse af 13. juli 2022 med titlen »Rapport om retsstatssituationen 2022« og Centret for Mediepluralisme og Mediefriheds observatorium for mediepluralisme 2022 bekræfter fragmenteringen af sådanne sikkerhedsforanstaltninger og peger på risici som følge af utilstrækkelig finansiering. Som det fremgår af Det Europæiske Audiovisuelle Observatoriums rapport fra 2022 med titlen »Governance and independence of public service media« varierer garantier for public service-medieudbydernes uafhængige funktion i hele Unionen med forskelle i deres omfang og detaljeringsgrad i de nationale tilgange.
- (28) De retlige rammer, der skal sikre public service-medieudbydernes afbalancerede dækning, varierer i hele Unionen. Desuden varierer reglerne i hele Unionen for så vidt angår udnævnelse og afskedigelse af ledelsen af public service-medier. For eksempel fastsætter de fleste nationale retssystemer flere grunde til afskedigelse, mens andre ikke indeholder specifikke regler. Hvis der findes regler, er disse i nogle tilfælde utilstrækkelige eller ineffektive i praksis. Der er også tilfælde hvor lovgivningsmæssige reformer i medlemsstaterne, har øget den statslige kontrol med public service-medier, herunder med hensyn til udnævnelse af ledere eller medlemmer af public service-mediernes bestyrelse. Der er også forskellige tilgange til at sikre finansierings tilstrækkelighed og forudsigelighed for public service-medieudbydere i medlemsstaterne. Hvis der ikke findes garantier, eller hvis de er utilstrækkelige, er der risiko for politisk indblanding i public service-mediernes redaktionelle linje eller forvaltning. Manglende garantier for public service-medieudbydernes uafhængighed eller utilstrækkelige garantier kan også føre til manglende stabilitet i finansieringen og dermed udsætte public service-medieudbydere for risikoen for politisk kontrol eller (yderligere) politisk kontrol. Dette kan føre til tilfælde af delvis rapportering eller partisk mediedækning fra public service-medieudbydernes side, tilfælde af indblanding fra regeringens side i udnævnelser eller afskedigelse af deres ledelse, vilkårlige justeringer eller ustabil finansiering af public-service-medieudbydere. Alt dette har en negativ indvirkning på adgangen til uafhængige og upartiske medietjenester og påvirker derved retten til ytringsfrihed som nedfældet i chartrets artikel 11 og kan føre til konkurrenceforvridning i det indre marked for medietjenester, herunder public-service-medieudbydere, der er etableret i andre medlemsstater.
- (29) I nationale mediemiljøer, der er kendetegnet ved sameksistens mellem offentlige og private medietjenesteudbydere, bidrager public service-medieudbydere til at fremme mediepluralismen og konkurrencen i mediesektoren ved at producere en bred vifte af indhold, der tilgodeser forskellige interesser, perspektiver og befolkningsgrupper, og ved at tilbyde alternative synspunkter og programmuligheder, hvilket gør et rigt og unikt udbud tilgængeligt. Public service-medieudbydere konkurrerer med private medievirksomheder og onlineplatforme, herunder dem, der er

etableret i andre medlemsstater, om publikum og, hvor det er relevant, om reklameressourcer. Dette vedrører kommercielle radio- og TV-selskaber, både inden for sektoren for audiovisuelle medier og sektoren for radio, og udgivere, og det gælder især i det nuværende digitale mediemiljø, hvor alle medier ekspanderer til onlinemiljøet og i stigende grad leverer deres tjenester på tværs af grænser. Hvis et sådant todelt og konkurrencepræget mediemarked, som er karakteristisk for store dele af Unionen, fungerer godt, sikrer det et mangfoldigt og kvalitativt udbud af medietjenester i alle sektorer. Hvis den offentlige finansiering imidlertid ikke tjener til at udføre opgaven til gavn for alle seere, men i stedet tjener partiske synspunkter på grund af politisk indblanding i forvaltningen eller i den redaktionelle linje, kan den dog påvirke handels- og konkurrencevilkårene i Unionen i et omfang, der strider mod den fælles interesse. Retten i Første Instans har bekræftet, at public service-radio- og TV-virksomhed kan få sin statsfinansiering erklæret forenelig med bestemmelserne i TEUF om statsstøtte, for så vidt som de kvalitative krav, der følger med public service-mandatat, overholdes⁽¹⁰⁾.

- (30) Risikoen for, hvad der almindeligvis kaldes »overtagelse af medier«, er relevant for hele markedet for medietjenester, men public service-medieudbydere er særligt udsatte for en sådan risiko på grund af deres nærhed til staten. Forskellige eller utilstrækkelige garantier for public service-medieudbydernes uafhængige funktion kan forhindre medietjenesteudbydere fra andre medlemsstater i eller mindske deres incitament til at operere på eller komme ind på et givet mediemarked. Uafhængige medievirksomheder investerer deres ressourcer i rapportering af høj kvalitet, der overholder journalistiske standarder, men visse »overtagne« public service-medieudbydere, der ikke overholder sådanne standarder, kan levere ubalanceret rapportering, samtidig med at de støttes af staten. Den konkurrencefordel, som uafhængige medier kan opnå gennem uafhængig rapportering, kan mindskes, idet »overtagne« public service-medieudbydere uretmæssigt kan opretholde deres markedsposition. Politiserede mediemarkeder kan påvirke reklamemarkederne som helhed, da virksomhederne ud over at udforme effektive reklamekampanjer skal tage hensyn til politik. Hvis public service-medieudbydere, der normalt betragtes som pålidelige informationskilder, leverer partisk dækning af den politiske eller økonomiske situation eller vedrørende specifikke økonomiske aktører som følge af overtagelsen, kan dette også mindske virksomhedernes evne til at orientere sig ordentligt om den økonomiske situation på et givet marked og dermed deres evne til at træffe kvalificerede forretningsbeslutninger. En sådan overtagelse kan derfor have en negativ indvirkning på det indre markeds funktion. Endelig kan borgerne som følge af partisk rapportering fra visse »overtagne« public service-medieudbydere i nogle medlemsstater opsøge alternative informationskilder, navnlig dem, der er tilgængelige på onlineplatforme, hvilket yderligere kan svække de lige vilkår i det indre marked.
- (31) Med udgangspunkt i de internationale standarder, som Europarådet har udarbejdet i denne henseende, er det derfor nødvendigt, at medlemsstaterne indfører effektive retlige garantier for public service-medieudbydernes uafhængige funktion i hele Unionen uden statslige, politiske, økonomiske eller private interesser med forbehold af nationale forfatningslove, der er i overensstemmelse med chartret. Dette bør omfatte principper, der er målrettet de måder, hvorpå medlemsstaterne organiserer deres public service-medier, såsom dem, der findes i de nationale forvaltningsretlige rammer eller nationale selskabsretlige rammer, som finder anvendelse på private børsnoterede selskaber, for så vidt angår udnævnelse og afskedigelse af personer eller organer, der spiller en rolle i fastlæggelsen af redaktionelle politikker eller udgør den højeste beslutningstagende myndighed i denne henseende inden for public service-medieudbyderen. Disse principper bør fastsættes på national plan. Det er også nødvendigt at sikre, at public service-medieudbydere, uden at det berører anvendelsen af Unionens statsstøtteregler, drager fordel af gennemsigtige og objektive finansieringsprocedurer, som sikrer tilstrækkelige og stabile finansielle ressourcer til udførelse af deres public service-opgave, muliggør forudsigelighed i deres planlægningsprocesser og giver dem mulighed for at udvikle sig inden for rammerne af deres public service-opgave. En sådan finansiering bør helst besluttes og afsættes på flerårig basis i overensstemmelse med public service-medieudbydernes public service-opgave for at undgå risikoen for utilbørlig påvirkning fra årlige budgetforhandlinger. Denne forordning berører ikke medlemsstaternes kompetence til at finansiere public service-medieudbydere som fastsat i protokol nr. 29.
- (32) Det er afgørende, at modtagerne af medietjenester med sikkerhed ved, hvem der ejer og står bag medierne, så de kan identificere og forstå potentielle interessekonflikter. Dette er en forudsætning for at danne velinformerede meninger og dermed deltage aktivt i et demokrati. En sådan gennemsigtighed er også et effektivt redskab til at mindske incitamenterne til og således begrænse risiciene for indblanding i redaktionel uafhængighed. Desuden bidrager det til et åbent og retfærdigt marked og øger mediernes ansvarlighed over for modtagerne af medietjenester og bidrager i sidste ende til kvaliteten af medietjenester i det indre marked. Det er derfor nødvendigt at indføre fælles oplysningskrav for medietjenesteudbydere i hele Unionen. Disse krav bør omfatte forholdsmæssige og målrettede

⁽¹⁰⁾ Dom afsagt af Retten i Første Instans den 26. juni 2008, SIC mod Kommissionen, T-442/03, ECLI:EU:T:2008:228, præmis 211.

krav om, at medietjenesteudbydere offentliggør relevante oplysninger om deres ejerskab og reklameindtægter fra offentlige myndigheder eller enheder. Sådanne oplysninger er nødvendige for, at modtagerne af medietjenester kan forstå og kan forhøre sig om potentielle interessekonflikter, herunder når medieejere er politisk eksponeret, som en forudsætning for deres evne til at vurdere pålideligheden af de oplysninger, de modtager. Dette kan kun opnås, hvis modtagerne af medietjenester har ajourførte oplysninger om medieejerskab til rådighed på en brugervenlig måde, navnlig på det tidspunkt, hvor de ser, lytter til eller læser medieindhold, så de kan sætte indholdet i den rette sammenhæng og danne sig det rigtige indtryk heraf. Offentliggørelse af målrettede oplysninger om medieejerskab vil således have fordele, der klart opvejer enhver mulig indvirkning af oplysningsforpligtelsen på de grundlæggende rettigheder, herunder retten til privatliv og familieliv og retten til beskyttelse af personoplysninger. I denne forbindelse bør de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet i henhold til artikel 30, stk. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849⁽¹¹⁾, ikke berøres. De relevante medietjenesteudbydere bør offentliggøre de krævede oplysninger i et elektronisk format, f.eks. på deres websteder eller på et andet medium, der er let og direkte tilgængeligt.

- (33) For yderligere at bidrage til en høj grad af gennemsigtighed med hensyn til medieejerskab bør medlemsstaterne også overlade det til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente myndigheder og organer at udvikle databaser over medieejerskab. Sådanne databaser bør fungere som en kvikskranke, der gør det muligt for modtagere af medietjenester let at kontrollere de relevante oplysninger vedrørende en given medietjenesteudbyder. I betragtning af særlige nationale administrative forhold og med henblik på at mindske den administrative byrde bør medlemsstaterne have fleksibilitet til at beslutte, hvilken myndighed eller hvilket organ der skal have ansvaret for at udvikle sådanne databaser over medieejerskab. Dette kan f.eks. være en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan eller et andet administrativt organ, som til gengæld kan trække på bistand fra et andet organ med relevant ekspertise til at udføre opgaven.
- (34) Mediernes integritet kræver også en proaktiv tilgang til at fremme den redaktionelle uafhængighed for medievirksomheder, der leverer nyheds- og aktualitetsindhold, navnlig gennem interne sikkerhedsforanstaltninger. Medietjenesteudbydere bør træffe forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre redaktørers frihed til at træffe redaktionelle beslutninger inden for medietjenesteudbyderens fastlagte langsigtede redaktionelle linje. Målet om at beskytte redaktionelle beslutninger, især dem, der træffes af chefredaktører og redaktører, om specifikt indhold mod utilbørlig indblanding bidrager til at sikre lige vilkår i det indre marked for medietjenester samt kvaliteten af sådanne tjenester. Disse foranstaltninger bør have til formål at sikre overholdelse af uafhængighedsstandarderne i hele den redaktionelle proces i medierne, herunder med henblik på at sikre integriteten af journalistisk indhold. Dette formål er ligeledes i overensstemmelse med den grundlæggende ret til at modtage og meddele oplysninger i henhold til chartrets artikel 11. I lyset af disse overvejelser bør medietjenesteudbydere også sikre gennemsigtighed med hensyn til faktiske eller potentielle interessekonflikter i forhold til modtagerne af deres medietjenester.
- (35) Medietjenesteudbydere bør med henblik på at sikre de redaktionelle beslutningers uafhængighed vedtage interne sikkerhedsforanstaltninger, som er skræddersyet til deres størrelse, struktur og behov. Kommissionens henstilling (EU) 2022/1634⁽¹²⁾, indeholder et katalog over frivillige interne sikkerhedsforanstaltninger, som medievirksomheder kan vedtage i denne henseende. Denne forordning bør ikke fortolkes således, at ejerne af private medietjenesteudbydere fratages deres beføjelse til at fastsætte strategiske eller generelle mål eller fremme deres virksomheders vækst og finansielle levedygtighed. I denne henseende bør det anerkendes i denne forordning, at målet om at fremme redaktionel uafhængighed skal forenes med private medieejeres legitime rettigheder og interesser såsom retten til at fastlægge medietjenesteudbyderens redaktionelle linje og forme sammensætningen af deres redaktionshold.
- (36) Uafhængige nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er afgørende for en korrekt anvendelse af medielovgivningen i hele Unionen. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har ofte ikke kompetencer vedrørende pressesektoren, men de er bedst placeret til generelt at sikre en korrekt anvendelse af kravene vedrørende reguleringssamarbejde og et velfungerende marked for medietjenester som omhandlet i denne forordning. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør have de nødvendige ressourcer til at udføre deres opgaver med hensyn til personale, ekspertise og finansielle midler, herunder for at muliggøre deres deltagelse i Det Europæiske

(11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

(12) Kommissionens henstilling (EU) 2022/1634 af 16. september 2022 om interne sikkerhedsforanstaltninger til redaktionel uafhængighed og gennemsigtighed med hensyn til ejerskab i mediesektoren (EUT L 245 af 22.9.2022, s. 56).

Råd for Medietjenester («rådets») aktiviteter. De bør udstyres med tekniske ressourcer, f.eks. relevante digitale værktøjer. Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne i nødvendigt omfang øge de ressourcer, der tildeles de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, under hensyntagen til de yderligere opgaver, som de pålægges i henhold til denne forordning. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør også have passende beføjelser, navnlig til at anmode om oplysninger og data fra enhver fysisk eller juridisk person, som denne forordning finder anvendelse på, eller som med rimelighed kan være i besiddelse af de nødvendige oplysninger og data med hensyn til sådanne personers rettigheder og interesser i forbindelse med deres erhverv.

- (37) For at sikre, at denne forordning og anden EU-medielovgivning anvendes konsekvent, er det nødvendigt at oprette rådet som et uafhængigt rådgivende organ på EU-plan, der samler nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og koordinerer deres tiltag. Under udførelsen af sine opgaver og udøvelsen af sine beføjelser bør rådet være fuldstændig uafhængigt, herunder af enhver politisk eller økonomisk indflydelse, og bør hverken søge eller modtage instrukser fra nogen regering, institution, hverken national, overnational eller international, eller offentlig eller privat person eller noget offentligt eller privat organ. Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA), der blev oprettet ved direktiv 2010/13/EU, har været afgørende for at fremme en konsekvent gennemførelse af dette direktiv. Rådet bør derfor bygge på ERGA og erstatte den. Dette kræver en målrettet ændring af direktiv 2010/13/EU for at slette dets artikel 30b, der opretter ERGA, og som følge heraf erstatte henvisningerne til ERGA og dets opgaver. Ændringen af direktiv 2010/13/EU ved denne forordning er berettiget, da den er begrænset til bestemmelser, som ikke behøver at blive gennemført af medlemsstaterne, og som er rettet til EU-institutionerne.
- (38) Rådet bør samle de højtstående repræsentanter for nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør udpege disse repræsentanter. Hvis medlemsstaterne har flere relevante tilsynsmyndigheder eller -organer, herunder på regionalt plan, bør der vælges en fælles repræsentant ved hjælp af passende procedurer, og stemmeretten bør fortsat være begrænset til én repræsentant for hver medlemsstat. Med henblik på deres aktiviteter i rådet bør de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer kunne høre og koordinere med relevante kompetente myndigheder eller organer og, hvor det er relevant, selvregulerende organer i deres medlemsstater. Dette bør ikke berøre de øvrige nationale tilsynsmyndigheders eller -organers mulighed for at deltage, hvis det er relevant, i rådets møder. Rådet bør også kunne fra sag til sag indbyde eksperter til at deltage i sine møder. Det bør også kunne efter aftale med Kommissionen at udpege faste observatører til at deltage i sine møder, herunder navnlig nationale tilsynsmyndigheder eller -organer fra kandidatlande eller potentielle kandidater eller ad hoc-delegerede fra andre kompetente nationale myndigheder.
- (39) På grund af mediesektorens følsomhed og i henhold til praksis vedrørende ERGA-afgørelser som fastsat i dens forretningsorden bør rådet vedtage sine afgørelser med et flertal på to tredjedele af stemmerne. Rådets forretningsorden bør navnlig præcisere formandens og næstformandens rolle, opgaver og udnævnelsesprocedurer samt ordninger for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter mellem rådsmedlemmerne. For at støtte formanden og næstformanden bør rådet kunne nedsætte en styringsgruppe. Styringsgruppens sammensætning bør tage hensyn til princippet om geografisk balance. Rådet bør fastsætte de særlige ordninger for styringsgruppen i sin forretningsorden. ERGA's formand og næstformand, der rådgives af medlemmerne af ERGA's bestyrelse, bør fremme en velordnet, gennemsigtig og effektiv overgang fra ERGA til rådet, indtil rådets formand og næstformand er valgt.
- (40) Når rådet behandler spørgsmål, der rækker ud over den audiovisuelle mediesektor, bør det anvende en effektiv høringsmekanisme, der inddrager interessenter fra relevante mediesektorer, som er aktive på både EU-plan og nationalt plan. Sådanne interessenter kan omfatte presseråd, journalistiske sammenslutninger, fagforeninger og erhvervs sammenslutninger. Rådet bør give sådanne interessenter mulighed for at gøre rådet opmærksom på udviklinger og spørgsmål, der er relevante for deres sektorer. Høringsmekanismen bør gøre det muligt for rådet at indsamle målrettet input fra de relevante interessenter og indhente relevante oplysninger til støtte for sit arbejde. Ved fastsættelsen af ordningerne for høringsmekanismen i sin forretningsorden bør rådet tage hensyn til behovet for gennemsigtighed, mangfoldighed og retfærdig geografisk repræsentation. Rådet bør også kunne høre den akademiske verden for at indsamle yderligere relevante oplysninger.
- (41) Uden at det berører de beføjelser, der er tillagt Kommissionen ved traktaterne, er det vigtigt, at Kommissionen og rådet arbejder tæt sammen, så rådet kan rådgive og støtte Kommissionen i spørgsmål vedrørende medietjenester inden for dens kompetence. Rådet bør aktivt støtte Kommissionen i dens opgaver med at sikre en konsekvent og effektiv anvendelse af denne forordning og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU. Med henblik herpå bør rådet navnlig rådgive og bistå Kommissionen i forbindelse med reguleringsmæssige, tekniske eller praktiske aspekter af relevans for anvendelsen af EU-retten, fremme samarbejde og effektiv udveksling af oplysninger, erfaringer og bedste praksis og udarbejde udtalelser i de tilfælde, der er omhandlet i denne forordning, under hensyntagen til situationen vedrørende mediefrihed og mediepluralisme på de berørte mediemarkeder, hvor det er relevant. Sådanne udtalelser

bør ikke være juridisk bindende, men bør fungere som nyttig vejledning for de berørte nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og kan tages i betragtning af Kommissionen i forbindelse med dens opgaver med at sikre en konsekvent og effektiv anvendelse af denne forordning og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU. Ved at gøre deres bedste for at efterkomme rådets udtalelse eller ved behørigt at forklare eventuelle fravigelser herfra bør de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer anses for at have gjort deres yderste for at tage hensyn til rådets udtalelse.

- (42) For at rådet kan udføre sine opgaver effektivt og uafhængigt bør det bistås af et sekretariat, som udelukkende beskæftiger sig med rådets aktiviteter. Kommissionen bør stille sekretariatet til rådighed. Sekretariatet bør have tilstrækkelige ressourcer til at udføre sine opgaver. Uden at det berører Kommissionens institutionelle og budgetmæssige autonomi, er det vigtigt, at Kommissionen tager hensyn til de behov, som rådet har meddelt, navnlig med hensyn til kvalifikationer, ekspertise og profil for sekretariatets personale med henblik på en effektiv udførelse af dets opgaver. Sekretariatet bør også kunne trække på nationale tilsynsmyndigheders eller -organers ekspertise og ressourcer. Dette vil være centralt for at bistå rådet, når det forbereder sine resultater. Sekretariatet bør derfor have et passende antal medarbejdere, der udstationeres af de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, således at det kan drage fordel af deres færdigheder og erfaring. I forbindelse med sekretariatets bidrag til den uafhængige udførelse af rådets opgaver bør det kun følge rådets instrukser, når det støtter rådet i udførelsen af dets opgaver i henhold til denne forordning. Sekretariatet bør yde rådet materiel, administrativ og organisatorisk støtte og bistå rådet, når det udfører sine opgaver, især ved at gennemføre relevant forskning eller udføre informationsindsamlingsaktiviteter.
- (43) Reguleringssamarbejde mellem uafhængige medietilsynsmyndigheder eller -organer er afgørende for at få det indre marked for medietjenester til at fungere korrekt. Direktiv 2010/13/EU indeholder imidlertid ikke bestemmelser om struktureret samarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Siden revisionen af EU-regelsættet for audiovisuelle medietjenester ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808⁽¹³⁾, som udvidede dets anvendelsesområde til videodelingsplatforme, har der været et stadigt stigende behov for tæt samarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, navnlig for at løse grænseoverskridende sager. Et sådant behov er også berettiget i lyset af de nye udfordringer i Unionens mediemiljø, som denne forordning søger at løse, herunder ved at overdrage nye opgaver til nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.
- (44) ERGA var klar over disse udfordringer, og for at imødekomme behovet for et tættere samarbejde inden for audiovisuelle medietjenester nåede den i 2020 til enighed om et aftalememorandum, der fastsætter ikkebindende mekanismer for grænseoverskridende samarbejde for at styrke anvendelsen af EU-regler, der er relevante for audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester. Med udgangspunkt i denne frivillige ramme og med henblik på at sikre en effektiv håndhævelse af gældende EU-mediellovgivning for at undgå, at der opstår yderligere hindringer i det indre marked for medietjenester, og for at forhindre mulig omgåelse af de gældende regler fra useriøse medietjenesteudbydere er det vigtigt at skabe klare og juridisk bindende rammer, for at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer kan samarbejde effektivt og virkningsfuldt med hinanden inden for den fastlagte retlige ramme. En sådan ramme er afgørende for at opretholde oprindelseslandsprincippet, som er en hjørnesten i direktiv 2010/13/EU, og for at sikre, at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er i stand til at føre tilsyn med relevante medietjenesteudbydere. Målet bør være at sikre en konsekvent og effektiv anvendelse af denne forordning og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU, f.eks. ved at sikre en gnidningsløs udveksling af oplysninger mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller gøre det muligt hurtigt at behandle forespørgsler vedrørende jurisdiktionsspørgsmål. Når nationale tilsynsmyndigheder eller -organer udveksler oplysninger, bør al relevant EU-ret og national ret om udveksling af oplysninger, herunder relevant databeskyttelseslovgivning, overholdes. Et sådant samarbejde, og navnlig fremskyndet samarbejde, er af central betydning for at støtte tiltag til beskyttelse af det indre marked mod useriøse medietjenesteudbydere, samtidig med at der sikres overholdelse af de grundlæggende rettigheder, navnlig ytringsfriheden. Der er navnlig behov for et fremskyndet samarbejde for at forhindre, at medietjenester, der er suspenderet i visse medlemsstater i henhold til artikel 3, stk. 3 og 5, i direktiv 2010/13/EU, fortsat leveres via satellit eller andre midler i disse medlemsstater, og således i overensstemmelse med EU-retten at bidrage til den effektive virkning af de relevante nationale foranstaltninger. Rådets udtalelser vil være vigtige, for at samarbejdsmechanismen kan fungere effektivt.
- (45) På grund af videodelingsplatformes paneuropæiske karakter skal de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer have et særligt værktøj til at beskytte brugere af videodelingsplatformstjenester mod visse former for ulovligt og skadeligt indhold, herunder kommerciel kommunikation. Uden at det berører oprindelseslandsprincippet, er der navnlig

⁽¹³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 69).

behov for en mekanisme, som gør det muligt for enhver relevant national tilsynsmyndighed eller ethvert relevant nationalt tilsynsorgan at anmode sin modpart om at træffe nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre håndhævelse af forpligtelserne for udbydere af videodelingsplatforme i henhold til artikel 28b, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 2010/13/EU. Dette er afgørende for at sikre, at publikum, og navnlig mindreårige, beskyttes effektivt i hele Unionen, når de får adgang til indholdet på videodelingsplatforme, og at de kan regne med en passende grad af gennemsigtighed, når det drejer sig om kommerciel onlinekommunikation. Mægling og eventuelle udtalelser fra rådets side vil bidrage til at sikre gensidigt acceptable og tilfredsstillende resultater for de pågældende nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Hvis anvendelsen af en sådan mekanisme ikke fører til en mindelig løsning, kan friheden til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat kun begrænses, hvis betingelserne i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹⁴⁾ er opfyldt, og den deri fastsatte procedure er blevet fulgt.

- (46) Det er afgørende at sikre en ensartet reguleringspraksis, en konsekvent og effektiv anvendelse af denne forordning og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU. Med henblik herpå og for at bidrage til at sikre en ensartet gennemførelse af Unionens medielovgivning bør Kommissionen, når det er nødvendigt, kunne udstede retningslinjer for grænseoverskridende spørgsmål, der er omfattet af både denne forordning og direktiv 2010/13/EU. Når Kommissionen beslutter, om den skal udstede retningslinjer, og i lyset af de relevante drøftelser med det kontaktudvalg, der er nedsat ved direktiv 2010/13/EU med henblik på spørgsmål vedrørende nævnte direktiv, bør den navnlig overveje reguleringsmæssige spørgsmål, der berører et betydeligt antal medlemsstater, eller reguleringsmæssige spørgsmål med et grænseoverskridende element. I betragtning af de mange oplysninger og den stigende brug af digitale midler til at få adgang til medierne er det vigtigt at sikre, at indhold af almen interesse får en fremtrædende plads, for at bidrage til at opnå lige vilkår i det indre marked og overholde den grundlæggende ret til at modtage oplysninger i henhold til artikel 11 i chartret. I betragtning af den mulige indvirkning af de nationale foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 7a i direktiv 2010/13/EU, på funktionen af det indre marked for medietjenester vil retningslinjer fra Kommissionen være vigtige for at opnå retssikkerhed på dette område. Det vil også være nyttigt at vejlede om foranstaltninger, der træffes i henhold til artikel 5, stk. 2 i direktiv 2010/13/EU, med henblik på at sikre, at offentligheden har adgang til tilgængelige, nøjagtige og ajourførte oplysninger om medieejerskab og medietjenesteudbydere pligt til at gøre visse ajourførte oplysninger let og direkte tilgængelige for modtagerne af deres tjenester. Kommissionen bør ved udarbejdelsen af sine retningslinjer bistå af rådet. Rådet bør navnlig dele sin reguleringsmæssige, tekniske og praktiske ekspertise vedrørende de områder og emner, der er omfattet af de respektive retningslinjer, med Kommissionen.
- (47) De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har specifik praktisk ekspertise, der sætter dem i stand til effektivt at afveje medietjenesteudbydere og -modtagernes interesser og samtidig sikre respekten for ytringsfriheden og beskytte og fremme mediepluralismen. Dette er afgørende, når det navnlig drejer sig om at beskytte det indre marked mod medietjenester, der har deres oprindelse uden for Unionen, og som, uanset hvordan de distribueres, eller hvordan der opnås adgang til dem, er rettet mod eller når ud til et publikum i Unionen, hvor de bl.a. i betragtning af den kontrol, som tredjelande kan udøve over dem, kan skade eller udgøre en risiko for at skade den offentlige sikkerhed. Risikoen for at skade den offentlige sikkerhed kan vedrøre en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling, jf. artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541⁽¹⁵⁾, og systematiske internationale kampagner med udenlandsk informationsmanipulation og indblanding med henblik på at destabilisere Unionen som helhed eller bestemte medlemsstater. I denne forbindelse er det nødvendigt at styrke koordineringen mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer med henblik på sammen at imødegå mulige trusler mod den offentlige sikkerhed som følge af sådanne medietjenester og fastsætte en retlig ramme for at sikre effektiviteten og den mulige koordinering af de nationale foranstaltninger, der vedtages i overensstemmelse med Unionens medielovgivning.
- (48) Det er nødvendigt at koordinere de nationale foranstaltninger, der kan vedtages for at imødegå trusler mod den offentlige sikkerhed fra medietjenester, som har deres oprindelse eller er etableret uden for Unionen, og som er rettet mod et publikum i Unionen, herunder muligheden for, at rådet i samråd med Kommissionen kan afgive udtalelser om sådanne foranstaltninger, hvis det er relevant, navnlig hvis en situation berører flere medlemsstater. I den forbindelse skal risiciene for den offentlige sikkerhed vurderes i lyset af alle relevante faktuelle og retlige elementer på EU-plan og nationalt plan, herunder eventuelle eksisterende vurderinger af, hvordan den pågældende medietjeneste udbredes eller modtages på Unionens område. Målet bør være at muliggøre en mere koordineret tilgang for de

⁽¹⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (Direktivet om elektronisk handel) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).

pågældende nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i forbindelse med begrænsninger i distributionen af sådanne medietjenester, uden at det berører medlemsstaternes eller deres nationale tilsynsmyndigheders eller -organers kompetencer i overensstemmelse med EU-retten. I den forbindelse bør de pågældende nationale tilsynsmyndigheder eller -organer kunne tage hensyn til rådets udtalelser, når de overvejer at træffe foranstaltninger over for en medietjenesteudbyder. Dette berører ikke Unionens kompetence i henhold til artikel 215 i TEUF.

- (49) For yderligere at støtte de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i den rolle, de har i beskyttelsen af det indre marked for medietjenester mod useriøse medietjenesteudbydere, bør rådet udarbejde en liste over kriterier vedrørende medietjenesteudbydere, der er etableret eller har deres oprindelse uden for Unionen. En sådan liste vil hjælpe de pågældende nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i situationer, hvor en relevant medietjenesteudbyder ønsker at høre under en medlemsstats jurisdiktion, eller når en medietjenesteudbyder, der allerede hører under en medlemsstats jurisdiktion, synes at udgøre en alvorlig og graverende risiko for den offentlige sikkerhed. En sådan liste kan bl.a. indeholde elementer som ejerskab, ledelse, finansieringsstrukturer, redaktionel uafhængighed af tredjelande eller tilslutning til samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer for redaktionelle standarder i én eller flere medlemsstater.
- (50) Meget store onlineplatforme fungerer for mange brugere som en gateway for adgang til medieindhold og medietjenester. Medietjenesteudbydere, der udøver et redaktionelt ansvar for deres indhold, spiller en central rolle i distributionen af information og i udøvelsen af retten til at modtage og meddele oplysninger online. Når medietjenesteudbydere udøver et sådant redaktionelt ansvar, forventes de at handle omhyggeligt og give oplysninger, der er pålidelige og respekterer de grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige krav eller samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer, som de er underlagt i medlemsstaterne. Hvis en udbyder af en meget stor onlineplatform mener, at indhold leveret af sådanne medietjenesteudbydere er uforeneligt med dens vilkår og betingelser, bør den derfor, også i lyset af brugernes ret til at modtage og meddele oplysninger, tage behørigt hensyn til mediefrihed og mediepluralisme i overensstemmelse med forordning (EU) 2022/2065 og så tidligt som muligt give medietjenesteudbyderne de nødvendige forklaringer i en begrundelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1150⁽¹⁶⁾ og artikel 17 i forordning (EU) 2022/2065. For at minimere indvirkningen af enhver begrænsning af dette indhold på brugernes ret til at modtage og meddele oplysninger bør meget store onlineplatforme indgive deres begrundelse, inden suspensionen eller begrænsningen af synligheden får virkning. Desuden bør de give den pågældende medietjenesteudbyder mulighed for at svare på begrundelsen inden for 24 timer efter modtagelsen, inden suspensionen eller begrænsningen af synligheden får virkning. Der kan gælde en kortere frist i tilfælde af en krise, jf. artikel 36, stk. 2, i forordning (EU) 2022/2065, for at tage hensyn til navnlig et presserende behov for moderation af det relevante indhold under sådanne ekstraordinære omstændigheder.
- (51) Udbydere af meget store onlineplatformes brug af mærkning eller værktøjer til alderskontrol i overensstemmelse med deres tjenestevilkår og EU-retten bør ikke forstås som en begrænsning af synligheden. Efter en medietjenesteudbyders svar på en begrundelse fra en udbyder af en meget stor onlineplatform eller i mangel af et sådant svar inden for den givne frist bør den pågældende udbyder af en meget stor onlineplatform underrette medietjenesteudbyderen, hvis den agter at gå videre med suspensionen af leveringen af sine onlineformidlings-tjenester i forbindelse med indholdet leveret af medietjenesteudbyderen eller begrænsningen af synligheden af dette indhold. Denne forordning bør ikke berøre forpligtelserne for udbydere af meget store onlineplatforme til at træffe foranstaltninger mod ulovligt indhold, der udbredes via deres tjenester, træffe foranstaltninger for at vurdere og afbøde de systemiske risici, som deres tjenester udgør, f.eks. gennem desinformation, eller træffe foranstaltninger for at beskytte mindreårige. I denne forbindelse bør intet i denne forordning fortolkes som en fravigelse fra forpligtelserne for udbydere af meget store onlineplatforme i henhold til artikel 28, 34 og 35 i forordning (EU) 2022/2065 og artikel 28b i direktiv 2010/13/EU.
- (52) I betragtning af den forventede positive indvirkning på den frie udveksling af tjenesteydelser og ytringsfriheden er det berettiget, at hvis medietjenesteudbydere overholder visse reguleringsmæssige standarder eller samregulerings- eller selvreguleringsstandarder, behandles deres klager over afgørelser truffet af udbydere af meget store onlineplatforme med prioritet og uden unødigt forsinkelse.
- (53) Med henblik herpå bør udbydere af meget store onlineplatforme, der giver adgang til medieindhold, stille en funktion til rådighed på deres onlinegrænseflade for at gøre det muligt for medietjenesteudbydere at erklære, at de opfylder visse krav, samtidig med at de bevarer muligheden for at afvise sådanne egenerklæringer, hvis de mener, at disse betingelser ikke er opfyldt. Når en medietjenesteudbyder selv erklærer, at den er i overensstemmelse med de

⁽¹⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1150 af 20. juni 2019 om fremme af retfærdighed og gennemsigtighed for erhvervsbrugere af onlineformidlingstjenester (EUT L 186 af 11.7.2019, s. 57).

lovgivningsmæssige krav eller en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme, bør den kunne opgive kontaktoplysningerne for den relevante nationale tilsynsmyndighed eller det relevante nationale tilsynsorgan eller for repræsentanterne for samregulerings- eller selvreguleringsmekanismen, herunder kontaktoplysninger fra bredt anerkendte faglige sammenslutninger, der repræsenterer en given sektor og opererer på EU-plan eller nationalt plan. I tilfælde af rimelig tvivl vil disse oplysninger give udbyderen af en meget stor onlineplatform mulighed for at bekræfte over for disse myndigheder eller organer, om medietjenesteudbyderen er underlagt sådanne krav eller mekanismer. Hvor det er relevant, bør udbydere af meget store onlineplatforme basere sig på oplysninger om overholdelse af disse krav såsom den maskinlæsbare standard i Journalism Trust Initiative, der er udarbejdet under ledelse af Den Europæiske Standardiseringsorganisation, eller andre relevante adfærdskodekser. Anerkendte civilsamfundsorganisationer, faktatjekorganisationer og andre relevante faglige organisationer, der anerkender mediekilders integritet på grundlag af standarder, som er aftalt med mediebranchen, bør også have mulighed for over for udbydere af meget store onlineplatforme at gøre opmærksom på eventuelle problemer med hensyn til medietjenesteudbyderes overholdelse af de relevante krav til egenerklæringen. Retningslinjer udstedt af Kommissionen vil være afgørende med henblik på at fremme en effektiv gennemførelse af en sådan funktion. Disse retningslinjer bør bidrage til at minimere risikoen for potentielt misbrug af funktionen, navnlig af medietjenesteudbydere, der systematisk deltager i desinformation, informationsmanipulation og indblanding, herunder dem, der kontrolleres af visse tredjelande, under hensyntagen til de kriterier, der skal fastlægges af rådet vedrørende medietjenesteudbydere, der er etableret uden for Unionen. Med henblik herpå kan disse retningslinjer omfatte ordninger vedrørende inddragelse af anerkendte civilsamfundsorganisationer, herunder faktatjekorganisationer, i gennemgangen af erklæringerne eller vedrørende høringen af de nationale tilsynsmyndigheder eller organer eller samregulerings- eller selvreguleringsorganer.

- (54) Denne forordning anerkender betydningen af samregulerings- og selvreguleringsmekanismer i forbindelse med udbud af medietjenester på meget store onlineplatforme. Sådanne mekanismer udgør en form for frivillige initiativer, f.eks. i form af adfærdskodekser, der gør det muligt for medietjenesteudbydere eller deres repræsentanter at vedtage fælles retningslinjer, herunder om etiske standarder, korrektion af fejl eller klagebehandling, indbyrdes og for dem selv. En solid, inklusiv og bredt accepteret selvregulering i medierne er en effektiv garanti for medietjenesternes kvalitet og professionalisme og er afgørende for at sikre den redaktionelle integritet.
- (55) Udbydere af meget store onlineplatforme bør indgå i en dialog med medietjenesteudbydere, der overholder standarderne for troværdighed og gennemsigtighed, og som mener, at udbydere af meget store onlineplatforme gentagne gange pålægger begrænsninger eller suspensioner på deres indhold uden tilstrækkeligt grundlag, for at finde en mindelig løsning og bringe eventuelle uberettigede begrænsninger eller suspensioner til ophør og undgå dem i fremtiden. Udbydere af meget store onlineplatforme bør deltage i sådanne dialoger i god tro, idet der lægges særlig vægt på at beskytte mediefriheden og informationsfriheden. Rådet bør underrette Kommissionen om sine udtalelser om resultatet af sådanne dialoger. Kommissionen kan tage hensyn til sådanne holdninger i forbindelse med håndhævelsen af forordning (EU) 2022/2065.
- (56) På grundlag af den nyttige rolle, som ERGA spiller med hensyn til at overvåge underskrivernes overholdelse af EU's adfærdskodeks om desinformation, bør rådet mindst én gang om året tilrettelægge en struktureret dialog mellem udbydere af meget store onlineplatforme, repræsentanter for medietjenesteudbydere og repræsentanter for civilsamfundet for at fremme adgangen til uafhængige mediers forskellige tilbud på meget store onlineplatforme, drøfte erfaringer og bedste praksis i forbindelse med anvendelsen af de relevante bestemmelser i denne forordning, herunder med hensyn til meget store onlineplatformes moderationsprocesser, og overvåge overholdelsen af selvregulerende initiativer, der har til formål at beskytte brugerne mod skadeligt indhold, herunder dem, der har til formål at bekæmpe desinformation. Kommissionen kan, hvor det er relevant, gennemgå rapporter om resultaterne af sådanne strukturerede dialoger, når den vurderer systemiske og nye spørgsmål i hele Unionen som led i sin håndhævelse af forordning (EU) 2022/2065, og kan anmode rådet om støtte med henblik herpå.
- (57) Modtagere af medietjenester, der udbyder programmer, bør effektivt kunne vælge det indhold, de ønsker at se eller lytte til, i overensstemmelse med deres præferencer. Deres frihed til at vælge indhold kan imidlertid begrænses af handelspraksis i mediesektoren såsom aftaler om prioritering af indhold mellem medietjenesteudbydere og producenter af enheder eller udbydere af brugergrænseflader, der kontrollerer eller forvalter adgangen til og brugen af medietjenester, der udbyder programmer, såsom forbundne TV-apparater eller billydsystemer. Prioriteringen kan f.eks. gennemføres på en enheds startskærm, gennem hardwareindstillinger eller softwaregenveje, applikationer og søgeområder, som har konsekvenser for adfærden hos modtagerne, som kan blive uretmæssigt tilskyndet til at vælge visse udbud af medier frem for andre. Brugernes valg kan også begrænses af præinstallerede applikationers lukkede kredsløb. Brugere bør på ethvert tidspunkt kunne på en enkel, lettilgængelig og brugervenlig måde ændre konfigurationen, bl.a. standardindstillingerne for en enhed, såsom en fjernbetjening, eller for en brugergrænseflade, der kontrollerer eller forvalter adgangen til og brugen af medietjenester, der udbyder programmer. Dette bør forstås

således, at det omfatter alle de tilpasningsfunktioner i enheder eller brugergrænseflader, som orienterer eller vejleder brugerne i deres valg med hensyn til de medietjenester eller det medieindhold, som de ønsker at få adgang til, og giver dem mulighed for at finde eller opdage sådanne tjenester eller sådant indhold under hensyntagen til målet om fair adgang til medietjenester i al deres mangfoldighed set fra både brugernes og medietjenesteudbydernes perspektiv. Denne rettighed bør ikke omfatte individuelle dele såsom programmer, der indgår i et on-demand-katalog over tjenester, og berører ikke foranstaltninger, der har til formål at sikre audiovisuelle medietjenester af almen interesse en tilpas fremtrædende plads, der gennemfører artikel 7a i direktiv 2010/13/EU samt dem, der gennemfører nævnte direktivs artikel 7b, og som træffes med henblik på at tilgodese legitime hensyn til grundlæggende retsprincipper. Producenter, udviklere og importører bør kunne påvise, at den funktion, der kræves, reelt er brugervenlig, når de bringer deres relevante produkter i omsætning. Medlemsstaterne bør gennem passende foranstaltninger sikre, at enheder og grænseflader, der bringes i omsætning på deres marked af relevante markedsaktører, opfylder de relevante krav i denne forordning. Dette kan opnås ved at overvåge anvendelsen og effektiviteten af de foranstaltninger, der træffes af sådanne markedsaktører.

- (58) Medietjenesteudbydernes visuelle identiteter består af mærker, logoer, varemærker eller andre karakteristiske træk og gør det muligt for modtagere af medietjenester, der udbyder programmer, let at afgøre, hvem der har det redaktionelle ansvar for tjenesten. Visuelle identiteter er også et vigtigt konkurrenceparameter for medietjenesteudbydere, der sætter dem i stand til at differentiere deres udbud af medier på markedet. Det er derfor vigtigt, at visuelle identiteter for medietjenesteudbydere, der udbyder programmer, bevares, når brugerne får adgang til deres medietjenester via forskellige enheder og brugergrænseflader. Med henblik herpå bør producenter, udviklere og importører af enheder og brugergrænseflader sikre, at disse visuelle identiteter, der bruges af sådanne medietjenesteudbydere, ikke fjernes eller ændres.
- (59) For at sikre lige vilkår i udbuddet af forskellige medietjenester, der udbyder programmer, i lyset af den teknologiske udvikling i det indre marked og med henblik på at sikre fair adgang til medietjenester i al deres mangfoldighed er det nødvendigt at fremme udviklingen af fælles harmoniserede standarder for enheder og brugergrænseflader, der kontrollerer eller forvalter uafhængighed til og brugen af medietjenester, der udbyder programmer eller leverer digitale signaler, der formidler indhold fra kilde til bestemmelsessted. I den forbindelse er det vigtigt at undgå divergerende tekniske standarder, der skaber hindringer og yderligere omkostninger for industrien og forbrugerne, samtidig med at der tilskyndes til udvikling af løsninger med henblik på at gennemføre eksisterende forpligtelser vedrørende medietjenester.
- (60) Forskellige lovgivningsmæssige, reguleringsmæssige eller administrative foranstaltninger kan være berettigede og befordrende for mediepluralisme. Visse foranstaltninger kan imidlertid gøre udøvelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser i mediesektoren vanskeligere eller mindre attraktiv til skade for mediepluralismen eller den redaktionelle uafhængighed for medietjenesteudbydere, der opererer i det indre marked. Sådanne foranstaltninger kan antage forskellige former, f.eks. regler, der begrænser ejerskabet af medievirksomheder for andre virksomheder, der er aktive inden for mediesektoren eller ikkemedierelaterede sektorer. De omfatter også afgørelser vedrørende udstedelse af licenser, bl.a. tilbagekaldelse eller vanskeliggørelse af fornyelse af medietjenesteudbydernes licenser, samt afgørelser vedrørende meddelelse af tilladelse til eller forudgående underretning af medietjenesteudbydere. For at afbøde deres potentielle negative indvirkning på mediepluralismen eller den redaktionelle uafhængighed for medietjenesteudbydere, der opererer i det indre marked, og øge retssikkerheden i det indre marked for medietjenester er det vigtigt, at sådanne foranstaltninger overholder principperne om objektivt begrundelse, gennemsigtighed, ikkeforskelsbehandling og proportionalitet. Administrative foranstaltninger, der kan påvirke mediepluralismen eller den redaktionelle uafhængighed, bør vedtages inden for forudsigelige frister. Sådanne frister bør være tilstrækkelig lange til at sikre, at medietjenesteudbydere kan foretage en passende vurdering af foranstaltningerne og deres forudsigelige konsekvenser. Desuden bør medietjenesteudbydere, der er individuelt og direkte berørt af reguleringsmæssige eller administrative foranstaltninger, have ret til at klage over sådanne foranstaltninger ved en uafhængig appelinstant. Hvis appelinstanten ikke er en domstol, bør den have tilstrækkelige ressourcer til at kunne fungere effektivt.
- (61) Uden at det berører anvendelsen af Unionens konkurrence- og statsstøtteregele samt nationale foranstaltninger, der træffes i overensstemmelse med sådanne regler, er det afgørende, at rådet har beføjelse til at afgive udtalelser, hvis nationale reguleringsmæssige eller administrative foranstaltninger sandsynligvis i væsentlig grad vil påvirke medietjenesteudbydernes virksomhed i det indre marked. Rådets udtalelser bør fokusere på nationale foranstaltninger, der potentielt kan forstyrre medietjenesteudbydernes aktiviteter i det indre marked, f.eks. ved at hindre eller vanskeliggøre deres virksomhed på en sådan måde, at udbuddet af deres medietjenester på et givet marked i alvorlig grad undergraves. Dette kan være tilfældet, når en national administrativ foranstaltning specifikt er rettet til en medietjenesteudbyder, der udbyder sine tjenester til mere end én medlemsstat, eller når den vedrører en

medietjenesteudbydere, der bl.a. på grund af sine markedsandele, sin publikumsstørrelse eller sit udbredelsesniveau har en betydelig indflydelse på den offentlige meningsdannelse i den pågældende medlemsstat, og den forhindrer en sådan medietjenesteudbydere i effektivt at operere på et givet marked eller komme ind på et nyt marked. Rådet kan afgive sådanne udtalelser på eget initiativ og bør afgive sådanne udtalelser efter anmodning fra Kommissionen. Rådet bør også afgive udtalelser om sådanne foranstaltninger efter anmodning fra individuelt og direkte berørte medietjenesteudbydere. Med henblik herpå bør den pågældende medietjenesteudbydere indgive en behørigt berettiget og begrundet anmodning til rådet. I sin anmodning bør den pågældende medietjenesteudbydere navnlig angive, om den allerede har udtømt alle tilgængelige nationale retsmidler ved at anfægte de omtvistede foranstaltninger ved nationale domstole eller andre kompetente nationale myndigheder eller organer, og hvilken type afgørelse eller afgørelser dette har medført. Anmodningen bør angive årsagerne til, at den pågældende medietjenesteudbydere mener, at den eller de omtvistede foranstaltninger i væsentlig grad påvirker dens virksomhed i det indre marked, og årsagerne til, at den mener, at en sådan foranstaltning eller sådanne foranstaltninger direkte og individuelt påvirker dens retsstilling.

- (62) Mediemarkedsfusioner vurderes forskelligt i hele Unionen ud fra et mediepluralistisk perspektiv. Reglerne og procedurerne vedrørende vurdering af mediemarkedsfusioner varierer i hele Unionen. Nogle medlemsstater baserer sig kun på konkurrencevurderinger, mens andre har særlige rammer for specifik vurdering af mediepluralismen i forbindelse med fusioner. I sidstnævnte tilfælde er der betydelige forskelle. I nogle tilfælde undersøges alle medietransaktioner, uanset om de når op på bestemte tærskler eller ej, mens der i andre tilfælde kun foretages en vurdering, når specifikke tærskler er overskredet, eller visse kvalitative kriterier er opfyldt. Med henblik på en sådan vurdering anvender nogle medlemsstater f.eks. indtægtsmultiplikatorer for at sikre, at konkurrencetrusler opdages og undersøges, selv når de involverede foretagender har lave indtægter. Der også forskelle i procedurerne for kontrol af transaktioner på markedet med henblik på mediepluralisme, hvor sådanne findes. Denne kontrol foretages ofte selvstændigt af medietilsynsmyndigheden gennem en selvstændig vurdering eller af den kompetente myndighed med inddragelse af medietilsynsmyndigheden gennem en udtalelse, der kan være et selvstændigt bidrag eller tage form af skriftlige synspunkter eller bemærkninger i forbindelse med en igangværende vurdering. Visse nationale regler gør det muligt for ministerier eller statslige organer at gribe ind i mediemarkedskontrollen af ikkeøkonomiske årsager, lige fra beskyttelse af mediepluralisme til beskyttelse af den offentlige sikkerhed eller andre almene interesser.
- (63) Forskellene og den manglende koordinering mellem medlemsstaternes regler og procedurer for mediemarkedsfusioner kan føre til retsikkerhed og reguleringsmæssige, administrative eller økonomiske byrder for medievirksomheder, der er villige til at operere på tværs af grænserne, og dermed forvride konkurrencen i det indre marked for medietjenester. I nogle tilfælde kan nationale foranstaltninger på dette område reelt forhindre en medievirksomhed, der er etableret i Unionen, i at komme ind på et andet nationalt marked, uden at de reelt har til formål at fremme mediepluralisme⁽¹⁷⁾. I stedet for at opnå øget mediepluralisme kan dette i sidste ende styrke den oligopolistiske dynamik på mediemarkedet. For at mindske hindringerne for medietjenesteudbydernes mulighed for at operere i det indre marked er det vigtigt, at denne forordning fastsætter en fælles ramme for vurdering af mediemarkedsfusioner i hele Unionen.
- (64) Medierne spiller en afgørende rolle med hensyn til at forme den offentlige mening og give borgerne information, der er relevant for en aktiv deltagelse i demokratiske processer. Derfor bør medlemsstaterne uafhængigt af konkurrenceretlige vurderinger fastsætte regler og procedurer i national ret for at muliggøre vurdering af mediemarkedsfusioner, der kan have en betydelig indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed. I denne forbindelse bør mediepluralisme forstås som muligheden for at få adgang til en bred vifte af medietjenester og medieindhold, der afspejler forskellige holdninger, stemmer og analyser. Nationale regler og procedurer kan påvirke friheden til at levere medietjenester i det indre marked og skal udformes korrekt og være gennemsigtige, objektive, forholdsmæssige og ikkediskriminerende. Mediemarkedsfusioner, der er underlagt sådanne regler, bør forstås således, at de omfatter fusioner, der kan resultere i, at en enkelt enhed kontrollerer eller har væsentlige interesser i det pågældende marked og dermed har væsentlig indflydelse på den offentlige meningsdannelse på et givet mediemarked i én eller flere medlemsstater. Et vigtigt kriterium, der skal tages i betragtning, er reduktionen af konkurrerende synspunkter på dette marked som følge af mediemarkedsfusionen.

⁽¹⁷⁾ Domstolens dom af 3. september 2020, Vivendi SA mod Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, C-719/18, ECLI:EU:C:2020:627.

- (65) Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, som har særlig ekspertise inden for mediepluralisme, bør inddrages i vurderingen af mediemarkedsfusioners indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed, hvis de ikke selv er de udpegede myndigheder eller organer. Inddragelsen af disse nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør være væsentlig, f.eks. ved at sikre, at der tages hensyn til deres synspunkter i konkurrencevurderingen. For at fremme retssikkerheden og sikre, at de nationale regler og procedurer, der gør det muligt at vurdere mediemarkedsfusioner, som kan have en betydelig indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed, reelt er rettet mod at beskytte mediepluralisme og redaktionel uafhængighed, er det vigtigt på forhånd at fastsætte objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige kriterier for anmeldelse og vurdering af mediemarkedsfusioners indvirkning på mediepluralisme og redaktionel uafhængighed.
- (66) Når en mediemarkedsfusion udgør en fusion, der er omfattet af forordning (EF) nr. 139/2004, bør anvendelsen af nærværende forordning eller af regler og procedurer, som medlemsstaterne har vedtaget på grundlag af nærværende forordning, ikke berøre og bør være forskellig fra anvendelsen af artikel 21, stk. 4, i forordning (EF) nr. 139/2004. Alle foranstaltninger, der træffes af de udpegede nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer inddraget på grundlag af deres vurdering af mediemarkedsfusioner, som kan have en betydelig indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed, bør derfor have til formål at beskytte legitime interesser som omhandlet i artikel 21, stk. 4, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 139/2004 og bør være i overensstemmelse med de generelle principper og andre bestemmelser i EU-retten. Nærværende forordning bør ikke berøre de mere detaljerede nationale regler for mediemarkedsfusioner, der navnlig finder sted på regionalt eller lokalt plan.
- (67) Rådet bør have beføjelse til at afgive udtalelser om udkast til vurderinger fra de udpegede nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller udkast til udtalelser fra de involverede nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, hvis mediemarkedsfusionerne sandsynligvis vil påvirke funktionen af det indre marked for medietjenester. Dette vil f.eks. være tilfældet, når sådanne fusioner involverer erhvervelser foretaget af eller erhvervelser af en virksomhed, der er etableret i en anden medlemsstat eller opererer på tværs af grænserne, eller resulterer i, at medietjenesteudbydere har en betydelig indflydelse på den offentlige meningsdannelse på et givet mediemarked med mulige virkninger for publikum i det indre marked. Hvis en mediemarkedsfusion ikke er blevet vurderet eller ikke kunne vurderes af de relevante myndigheder eller organer på nationalt plan for så vidt angår dens indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed, eller hvis de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer ikke har hørt rådet om en mediemarkedsfusion, som anses for sandsynligvis at kunne påvirke det indre marked for medietjenesters funktion, kan rådet afgive en udtalelse på eget initiativ og bør afgive en udtalelse efter anmodning fra Kommissionen. I denne forbindelse bør Kommissionen stadig have mulighed for at afgive sine egne udtalelser.
- (68) Med henblik på at sikre pluralistiske mediemarkeder bør de nationale myndigheder eller organer og rådet tage hensyn til de elementer, der er omhandlet i denne forordning. De nationale myndigheder eller organer og rådet bør tage højde for den forventede indvirkning, som mediemarkedsfusioner har på mediepluralismen, herunder navnlig deres indvirkning på den offentlige meningsdannelse, under hensyntagen til onlinemiljøet. I denne forbindelse, og navnlig hvis det er relevant for at vurdere den mulige indvirkning, som de har på den offentlige meningsdannelse på væsentlige dele af et givet mediemarked, bør de nationale myndigheder eller organer og rådet tage den geografiske rækkevidde for de enheder, der er involveret i mediemarkedsfusioner, i betragtning. Samtidig bør de overveje, om andre medieforetagender, der leverer et andet og alternativt indhold, stadig vil eksistere side om side på det givne marked eller de givne markeder, hvis den pågældende mediemarkedsfusion gennemføres. Ved vurderingen af garantierne for redaktionel uafhængighed bør de nationale myndigheder eller organer og rådet undersøge de potentielle risici for utilbørlig indblanding fra den potentielle ejers, ledelses eller forvaltningsstrukturens side i den erhvervede eller fusionerede enheds redaktionelle beslutninger. De nationale myndigheder eller organer og rådet bør også tage hensyn til eksisterende eller påtænkte interne sikkerhedsforanstaltninger, der har til formål at bevare etiske og faglige standarder samt uafhængigheden af redaktionelle beslutninger truffet i de involverede medievirksomheder. Ved vurderingen af mediemarkedsfusioners potentielle virkninger på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed bør de nationale myndigheder eller organer og rådet tage den pågældende fusioners indvirkning på den eller de fusionerede enheders økonomiske bæredygtighed i betragtning. De bør også vurdere, om den eller de fusionerede enheder uden fusionen ville være økonomisk bæredygtige i den forstand, at de på mellemlang sigt ville være i stand til fortsat at levere og videreudvikle økonomisk levedygtige, tilstrækkeligt finansierede og teknologisk tilpassede medietjenester af høj kvalitet på markedet. Hvor det er relevant, bør de nationale myndigheder eller organer og rådet også tage hensyn til de tilsagn, som enhver af de involverede parter kan afgive for at sikre, at den relevante mediemarkedsfusion garanterer mediepluralisme og redaktionel uafhængighed. Hvor det er relevant, bør

de nationale myndigheder eller organer i deres vurderinger og rådet i deres udtalelser også tage hensyn til konklusionerne i Kommissionens årlige rapporter om retsstatssituationen vedrørende mediepluralisme og mediefrihed.

- (69) Publikumsmåling har en direkte indvirkning på fordelingen af og priserne på reklamer, som udgør en vigtig indtægtskilde for mediesektoren. Det er et vigtigt redskab til at evaluere medieindholdet og forstå publikums præferencer med henblik på at planlægge den fremtidige produktion af indhold. Mediemarkedsaktører, navnlig medietjenesteudbydere og annoncører, bør derfor kunne regne med objektive og sammenlignelige publikumsdata, der stammer fra gennemsigtige, upartiske og verificerbare publikumsmålingsløsninger. I princippet bør publikumsmålingen foretages i overensstemmelse med bredt anerkendte selvreguleringsmekanismer i branchen. Visse nye aktører, der er dukket op i medieøkosystemet, såsom onlineplatforme, overholder ikke industristandarderne eller bedste praksis, som er aftalt ved hjælp af relevante selvreguleringsmekanismer i branchen, og leverer deres ejendomsretligt beskyttede måletjenester uden at stille oplysninger om deres metoder til rådighed. Dette kan føre til publikumsmålingsløsninger, der ikke er sammenlignelige, informationsasymmetri mellem mediemarkedsaktører og potentielle markedsforvriddninger til skade for lige muligheder for medietjenesteudbydere på markedet. Det er derfor vigtigt, at publikumsmålingssystemer og -metoder, der gøres tilgængelige på markedet, sikrer en passende grad af gennemsigtighed, upartiskhed, inklusivitet, proportionalitet, ikkeforskelsbehandling, sammenlignelighed og verificerbarhed.
- (70) Relevante markedsaktører er traditionelt blevet enige om et sæt målemetoder med henblik på at foretage publikumsmåling på en gennemsigtig og pålidelig måde og udvikle upartiske og pålidelige benchmarks, der skal anvendes ved vurderingen af medie- og reklameindholdet. Disse målemetoder afspejles enten i relevante industristandarder og bedste praksis eller tilrettelægges og konsolideres af selvregulerende organer, f.eks. de blandede industriudvalg, der er nedsat i flere medlemsstater, og som samler alle de centrale interessenter i medie- og reklamebranchen. For at forbedre verificerbarheden, pålideligheden og sammenligneligheden af metoder til publikumsmåling, navnlig online, bør der fastsættes gennemsigtighedsforpligtelser for udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer, der ikke overholder de relevante industristandarder og bedste praksis, eller som ikke overholder de benchmarks for branchen, som er aftalt i de relevante selvregulerende organer. I henhold til disse forpligtelser bør sådanne aktører på anmodning og i det omfang, det er muligt, give annoncører og medietjenesteudbydere eller parter, der handler på deres vegne, oplysninger, som beskriver de metoder, der er anvendt til publikumsmåling. Sådanne oplysninger kan bestå i at angive elementer såsom størrelsen af det målte prøveudsnit, definitionen af de indikatorer, der måles, parametrene, målemetoderne, måleperioden, målingens omfang og fejlmargenen. For at sikre et tilstrækkeligt effektivitetsniveau for disse gennemsigtighedsforpligtelser og fremme troværdigheden af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer bør metoderne og den måde, hvorpå de anvendes, årligt være genstand for uafhængige revisioner. Endvidere er det med henblik på at bidrage til at opnå lige vilkår og fremme klarheden og indsigelsesmuligheden med hensyn til de relevante oplysninger, der gives til markedet, også vigtigt, at publikumsmålingsresultaterne stilles til rådighed. Medietjenesteudbydere bør derfor kunne anmode udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer om at give oplysninger om de publikumsmålingsresultater, der vedrører deres medieindhold og -tjenester. Udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer bør navnlig sikre, at disse oplysninger gives i en form, der er standard i branchen, omfatter de relevante ikkeaggregerede data og er af høj kvalitet og tilstrækkeligt detaljerede hvorved de anmodende medietjenesteudbydere får mulighed for at foretage en effektiv og meningsfuld vurdering af deres medieindholds og -tjenesters rækkevidde og præstation. Behovet for at øge gennemsigtigheden og indsigelsesmuligheden med hensyn til ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer bør forenes med friheden for udbydere af publikumsmålingssystemer til at udvikle deres egne målesystemer som led i deres frihed til at oprette og drive egen virksomhed. Navnlig bør de gennemsigtighedsforpligtelser, som ved denne forordning pålægges udbydere af publikumsmålingssystemer, ikke berøre beskyttelsen af de forretningshemmeligheder som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943⁽¹⁸⁾, som udbydere af publikumsmåling har. De forpligtelser, der pålægges ved denne forordning, bør heller ikke berøre eventuelle forpligtelser, der gælder for udbydere af publikumsmålingssystemer i henhold til forordning (EU) 2019/1150 eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925⁽¹⁹⁾, herunder forpligtelser vedrørende rangordning, selvbegunstigelse eller adgang til præstationsmålingsværktøjer og relevante data.

⁽¹⁸⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925 af 14. september 2022 om åbne og fair markeder i den digitale sektor og om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og (EU) 2020/1828 (forordningen om digitale markeder) (EUT L 265 af 12.10.2022, s. 1).

- (71) Adfærdskodekser, der enten udarbejdes af udbydere af publikumsmålingssystemer eller af organisationer eller sammenslutninger, der repræsenterer dem, sammen med medietjenesteudbydere, deres repræsentative organisationer, udbydere af onlineplatforme og andre relevante interessenter, kan bidrage til en effektiv anvendelse af denne forordning og bør derfor fremmes. Selvreguleringsmekanismer, der er bredt anerkendt i mediebranchen, er allerede blevet anvendt til at fremme høje kvalitetsstandarder inden for publikumsmåling og sikre målingernes upartiskhed og resultaternes sammenlignelighed. Videreudviklingen af dem kan ses som et effektivt redskab for industrien til at nå til enighed om de praktiske løsninger, der er nødvendige for at sikre, at publikumsmålingssystemer og deres metoder er i overensstemmelse med principperne om gennemsigtighed, upartiskhed, inklusivitet, proportionalitet, ikkeforskelsbehandling, sammenlignelighed og verificerbarhed. Ved udarbejdelsen af sådanne adfærdskodekser i samråd med alle relevante interessenter og særlig medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme kan der navnlig tages hensyn til den stigende digitalisering af mediesektoren og behovet for at gøre de forskellige publikumsmålingsløsninger, der er tilgængelige på markedet, stadig mere sammenlignelige. Faktisk er sammenligneligheden af publikumsmålingsresultaterne afgørende for at opnå lige vilkår blandt mediemarkedsaktører, da det sætter medietjenesteudbydere og annoncører i stand til bedre at vurdere, om deres udbud, som brugerne i stigende grad forbruger på tværs af forskellige enheder og platforme, er vellykket. Derfor bør de relevante industriaktører tilskyndes til at gøre brug af adfærdskodekser og andre selvreguleringsmekanismer for at fremme udviklingen af publikumsmålingsløsninger, som er sammenlignelige på tværs af forskellige medier og platforme. Desuden bør sådanne adfærdskodekser også fremme udviklingen af løsninger, der sikrer korrekt måling af små medietjenesteudbyderes publikum.
- (72) Offentlige midler, der afsættes til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter, er en vigtig indtægtskilde for mange medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme og bidrager til deres økonomiske bæredygtighed. For at sikre lige muligheder i det indre marked bør enhver medietjenesteudbyder eller udbyder af en onlineplatform fra en hvilken som helst medlemsstat, der i tilstrækkelig grad kan nå ud til nogle af eller alle de relevante borgere, gives adgang til disse midler på en ikkediskriminerende måde. Desuden kan offentlige midler, der afsættes til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter, desuden gøre medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme sårbare over for utilbørlig statslig påvirkning eller partiske interesser til skade for den frie udveksling af tjenesteydelser og de grundlæggende rettigheder. Ugennemsigtig og partisk fordeling af disse midler er derfor et effektivt redskab til at udøve indflydelse på medietjenesteudbyderes redaktionelle frihed, »overtage« medietjenesteudbydere eller i det skjulte støtte sådanne udbydere for at opnå urimelige politiske eller kommercielle fordele eller favorabel dækning. Offentlige midler, der afsættes til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter, reguleres i nogle henseender gennem en fragmenteret ramme af mediespecifikke foranstaltninger og af Unionens regler for offentlige indkøb, som ikke yder tilstrækkelig beskyttelse mod præferentiel eller partisk distribution. Navnlig finder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU ⁽²⁰⁾ ikke anvendelse på offentlige tjenesteydelseskontrakter om erhvervelse, udvikling, produktion eller samproduktion af programmateriale, der er beregnet til audiovisuelle medietjenester eller medietjenester på radiospredningsområdet. Mediespecifikke regler om offentlige midler, der afsættes til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter, hvor sådanne findes, er meget forskellige fra den ene medlemsstat til den anden. Dette kan skabe informationsasymmetri mellem mediemarkedsaktører og have en negativ indvirkning på grænseoverskridende økonomisk aktivitet i det indre marked for medietjenester. Vigtigst af alt kan det forvride konkurrencen, lægge en dæmper på investeringer og have en skadelig virkning for lige vilkår i det indre marked for medietjenester.
- (73) For at sikre en ufordrejet konkurrence mellem medietjenesteudbydere og onlineplatforme og for at undgå risikoen for skjult støtte og utilbørlig politisk indflydelse på medierne er det nødvendigt at fastsætte fælles krav om gennemsigtighed, objektivitet, proportionalitet og ikkeforskelsbehandling i forbindelse med tildelingen af offentlige midler eller andre statsmidler til medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme til statslig reklame eller i forbindelse med køb af deres varer eller tjenester, der ikke er statslig reklame, f.eks. audiovisuelle produktioner, markedsdata og konsulent- eller uddannelses-tjenester. Når det er muligt under behørig hensyntagen til de særlige nationale og lokale forhold på de relevante mediemarkeder, til nationale forvaltningsmodeller og til kompetencefordelingen mellem nationalt, regionalt og lokalt plan i medlemsstaterne og under hensyntagen til navnlig størrelsen af tildelte statsmidler og antallet af potentielle udbydere af relevante reklametjenester eller andre relevante varer eller tjenester end reklame, bør en sådan tildeling have til formål at sikre mediepluralisme, navnlig ved at gavne en række forskellige medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme. En sådan tildeling bør ikke medføre en uberettiget og uforholdsmæssig fordel for visse udbydere. For at sikre en høj grad af gennemsigtighed er det vigtigt, at de kriterier og procedurer, der anvendes til at tildele offentlige midler til medietjenesteudbydere og

⁽²⁰⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65).

udbydere af onlineplatforme til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter, på forhånd offentliggøres ved hjælp af elektroniske og brugervenlige midler. De fælles krav vedrørende statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter bør omfatte de statsmidler, der tildeles både direkte og indirekte, f.eks. gennem specialiserede formidlere såsom reklamebureauer og udbydere af reklamebørser. Det er også nødvendigt at fastsætte fælles krav om at offentliggøre oplysninger om modtagerne af statslige reklameudgifter og de anvendte beløb. Det er vigtigt, at medlemsstaterne gør de nødvendige oplysninger vedrørende statslig reklame offentligt tilgængelige i et elektronisk format, der er let at se, få adgang til og downloade, i overensstemmelse med EU-reglerne og de nationale regler om forretningshemmeligheder. Det er også nødvendigt, at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente uafhængige myndigheder eller organer i medlemsstaterne overvåger og rapporterer om tildelingen af offentlige midler til statslig reklame til medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme. Når de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente uafhængige myndigheder eller organer anmoder herom, bør de offentlige myndigheder og enheder give dem de yderligere oplysninger, der er nødvendige for at vurdere fuldstændigheden af de offentliggjorte oplysninger og anvendelsen af kriterierne og procedurerne for fordelingen af disse midler. Denne forordning bør ikke berøre anvendelsen af Unionens regler for offentlige indkøb og statsstøtteregler.

- (74) Kommissionen bør sikre, at risiciene for funktionen af det indre marked for medietjenester overvåges uafhængigt og løbende som led i bestræbelserne på at forbedre det indre marked for medietjenesters funktion («overvågningen»). Overvågningen bør sigte mod at tilvejebringe detaljerede data og kvalitative vurderinger, herunder med hensyn til graden af mediemarkedsfusion på nationalt og regionalt plan og risikoen for udenlandsk informationsmanipulation og indblanding. Den bør gennemføres uafhængigt af en specialiseret akademisk enhed i samarbejde med forskere fra medlemsstaterne på grundlag af en solid liste over centrale resultatindikatorer og metodemæssige beskyttelsesforanstaltninger. Kommissionen bør i samråd med rådet udarbejde og regelmæssigt ajourføre disse centrale resultatindikatorer og metodemæssige beskyttelsesforanstaltninger. I betragtning af den hastigt skiftende karakter af risici og den teknologiske udvikling i det indre marked for medietjenester bør overvågningen vurdere det indre marked for medietjenesters fremtidige økonomiske levedygtighed for at advare om sårbarheder med hensyn til mediepluralisme og redaktionel uafhængighed og for at bidrage til bestræbelserne på at forbedre forvaltningen, datakvaliteten og risikostyringen. Overvågningen bør navnlig omfatte omfanget af grænseoverskridende aktiviteter og investeringer, reguleringssamarbejde og lovgivningsmæssig konvergens inden for medieregulering, hindringer for udbud af medietjenester, herunder i et digitalt miljø, medietjenesteudbydernes stilling i det digitale miljø samt gennemsigthed og retfærdighed i fordelingen af økonomiske ressourcer i det indre marked for medietjenester. Overvågningen bør også tage hensyn til bredere tendenser i det indre marked for medietjenester og de nationale mediemarkeder samt til national ret, der påvirker medietjenesteudbydere. Desuden bør overvågningen give et generelt overblik over de foranstaltninger, som medietjenesteudbydere har truffet for at sikre uafhængigheden af redaktionelle beslutninger, herunder dem, der foreslås i henstilling (EU) 2022/1634, og en analyse af deres potentiale til at reducere risiciene for det indre marked for medietjenesters funktion. For at sikre de højeste standarder for overvågningen bør rådet inddrages behørigt deri, da det samler enheder med specialiseret mediemarkedsekspertise. Endvidere bør overvågningen, hvor det er relevant, tage hensyn til resultaterne fra Europarådets platform til fremme af beskyttelse af journalistik og journalisters sikkerhed og mekanismen for hurtig reaktion i forbindelse med mediefrihed i betragtning af deres effektivitet med hensyn til at identificere risici eller trusler mod journalister og medietjenesteudbydere, som også kan påvirke det indre marked for medietjenester.
- (75) Det bør erindres, at Kommissionen har pligt til at overvåge anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med sit ansvar i henhold til artikel 17 i TEU. I denne henseende har Kommissionen i sin meddelelse af 19. januar 2017 med titlen »EU-retten: Bedre resultater gennem bedre anvendelse« anført, at det er vigtigt, at den målretter og prioriterer sin håndhævelsesindsats i forhold til de vigtigste overtrædelser af EU-retten, som vedrører EU-borgernes og -virksomhedernes interesser.
- (76) Målene for denne forordning, nemlig at sikre et velfungerende indre marked for medietjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi de ikke kan eller måske ikke har incitamentet til at opnå den nødvendige harmonisering og det nødvendige samarbejde alene, men kan på grund af den stadig mere digitale og grænseoverskridende produktion, distribution og det stadig mere digitale og grænseoverskridende forbrug af medieindhold samt medietjenesternes unikke rolle bedre nås på EU-plan. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (77) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i chartret, særlig artikel 7, 8, 11, 16, 47, 50 og 52. Denne forordning bør derfor fortolkes og anvendes under behørig hensyntagen til disse rettigheder og principper. Navnlig bør intet i denne forordning fortolkes som et indgreb i informationsfriheden, den redaktionelle frihed eller pressefriheden som nedfældet i nationale forfatningslove, der er i overensstemmelse med chartret, eller som et incitament for medlemsstaterne til at indføre krav til redaktionelt indhold i pressepublikationer.
- (78) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ⁽²¹⁾ og afgav udtalelse den 11. november 2022 ⁽²²⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

- Denne forordning fastsætter fælles regler for et velfungerende indre marked for medietjenester og opretter Det Europæiske Råd for Medietjenester, samtidig med medietjenesternes uafhængighed og pluralisme sikres.
- Denne forordning berører ikke regler, der er fastsat i:
 - direktiv 2000/31/EF
 - Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/790 ⁽²³⁾
 - forordning (EU) 2019/1150
 - forordning (EU) 2022/2065
 - forordning (EU) 2022/1925
 - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/900 ⁽²⁴⁾
 - Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ⁽²⁵⁾.
- Denne forordning berører ikke medlemsstaternes mulighed for at vedtage mere detaljerede eller strengere regler på de områder, der er omfattet af kapitel II, kapitel III, afdeling 5, og artikel 25, forudsat at disse regler sikrer et højere beskyttelsesniveau for mediepluralisme eller redaktionel uafhængighed i overensstemmelse med denne forordning og overholder EU-retten.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- »medietjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i TEUF, hvor hovedformålet med tjenesten eller en uadskillelig del heraf er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde programmer eller pressepublikationer til offentligheden på en hvilken som helst måde med henblik på at informere, underholde eller uddanne

⁽²¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁽²²⁾ EUT C 487 af 22.12.2022, s. 9.

⁽²³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/790 af 17. april 2019 om ophavsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre marked og om ændring af direktiv 96/9/EF og 2001/29/EF (EUT L 130 af 17.5.2019, s. 92).

⁽²⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/900 af 13. marts 2024 om gennemsigtighed og målretning i forbindelse med politisk reklame (EUT L, 2024/900, 20.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/900/oj>).

⁽²⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

- 2) »medietjenesteudbyder«: en fysisk eller juridisk person, hvis erhvervmæssige aktivitet er at udbyde en medietjeneste, og som har det redaktionelle ansvar for valget af medietjenestens indhold og bestemmer, hvordan det tilrettelægges
- 3) »public service-medieudbyder«: en medietjenesteudbyder, der har fået overdraget en public service-opgave i henhold til national ret og modtager national offentlig finansiering til udførelsen af en sådan opgave
- 4) »program«: et sæt levende billeder eller lyde, der udgør en individuel del, uanset dens længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder
- 5) »pressepublikation«: pressepublikation som defineret i artikel 2, nr. 4), i direktiv (EU) 2019/790
- 6) »audiovisuel medietjeneste«: audiovisuel medietjeneste som defineret i artikel 1, nr. 1), litra a), i direktiv 2010/13/EU
- 7) »redaktionel beslutning«: en beslutning, der træffes regelmæssigt med henblik på at udøve redaktionelt ansvar, og som er knyttet til en medietjenesteudbyders daglige drift
- 8) »redaktionelt ansvar«: udøvelse af effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer eller pressepublikationer og deres tilrettelæggelse med henblik på levering af en medietjeneste, uanset om der i henhold til national ret er ansvar for den leverede tjeneste
- 9) »onlineplatform«: onlineplatform som defineret i artikel 3, litra i), i forordning (EU) 2022/2065
- 10) »udbyder af meget stor onlineplatform«: en udbyder af en onlineplatform, der er blevet udpeget som en meget stor onlineplatform i henhold til artikel 33, stk. 4, i forordning (EU) 2022/2065
- 11) »videodelingsplatformstjeneste«: videodelingsplatformstjeneste som defineret i artikel 1, stk. 1, litra aa), i direktiv 2010/13/EU
- 12) »udbyder af en videodelingsplatform«: en udbyder af en videodelingsplatform som defineret i artikel 1, stk. 1, litra da), i direktiv 2010/13/EU
- 13) »national tilsynsmyndighed eller nationalt tilsynsorgan«: enhver myndighed eller ethvert organ, der er udpeget af en medlemsstat i henhold til artikel 30 i direktiv 2010/13/EU
- 14) »brugergænseflade«: en tjeneste, der kontrollerer eller forvalter adgangen til og brugen af medietjenester, der udbyder programmer, og som gør det muligt for brugerne at udvælge medietjenester eller indhold
- 15) »mediemarkedsfusion«: en fusion som defineret i artikel 3 i forordning (EF) nr. 139/2004, der involverer mindst én medietjenesteudbyder eller én udbyder af en onlineplatform, der giver adgang til medieindhold
- 16) »publikumsmåling«: aktivitet, der består i at indsamle, fortolke eller på anden måde behandle data om antallet af og kendetegnene ved brugere af medietjenester eller brugere af indhold på onlineplatforme med henblik på beslutninger om reklametildeling, prisfastsættelse, indkøb eller salg eller vedrørende planlægning eller distribution af indhold
- 17) »ejendomsretligt beskyttet publikumsmåling«: publikumsmåling, som ikke overholder industristandarderne og bedste praksis, der er aftalt ved hjælp af selvreguleringsmekanismer
- 18) »offentlig myndighed eller enhed«: en national eller subnational regering, en tilsynsmyndighed eller et tilsynsorgan eller en enhed, der direkte eller indirekte kontrolleres af en national eller subnational regering
- 19) »statslig reklame«: placering, fremme, offentliggørelse eller udbredelse i en hvilken som helst medietjeneste eller på en hvilken som helst onlineplatform af et salgsfremmende eller selvpromoverende budskab eller en offentlig meddelelse eller en oplysningskampagne, normalt mod betaling eller anden modydelse, af, for eller på vegne af en offentlig myndighed eller enhed
- 20) »indgribende overvågningssoftware«: ethvert produkt med digitale elementer, der er specielt designet til at udnytte sårbarheder i andre produkter med digitale elementer, der muliggør skjult overvågning af fysiske eller juridiske personer ved at overvåge, udtrække, indsamle eller analysere data fra sådanne produkter eller fra de fysiske eller juridiske personer, der anvender sådanne produkter, herunder på en vilkårlig måde
- 21) »mediekompetence«: færdigheder, viden og forståelse, der gør det muligt for borgerne at bruge medier effektivt og sikkert, og som ikke er begrænset til læring om værktøjer og teknologier, men har til formål at udstyre borgerne med den evne til kritisk tænkning, som er nødvendig for at kunne udvise dømmekraft, analysere komplekse realiteter og sondre mellem holdninger og kendsgerninger.

KAPITEL II

MEDIETJENESTEUDBYDERES OG -MODTAGERES RETTIGHEDER OG PLIGTER

Artikel 3

Rettigheder for modtagere af medietjenester

Medlemsstaterne respekterer medietjenestemodtageres ret til at have adgang til en mangfoldighed af redaktionelt uafhængigt medieindhold og sikrer, at rammebetingelserne i overensstemmelse med denne forordning er til stede for at sikre denne ret, til gavn for en fri og demokratisk debat.

Artikel 4

Medietjenesteudbyderes rettigheder

1. Medietjenesteudbydere har ret til at udøve deres økonomiske aktiviteter i det indre marked uden andre begrænsninger end dem, der er tilladt i henhold til EU-retten.
2. Medlemsstaterne respekterer medietjenesteudbyderes reelle redaktionelle frihed og uafhængighed i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv. Medlemsstaterne, herunder deres nationale tilsynsmyndigheder og -organer, må ikke gribe ind i eller forsøge at påvirke medietjenesteudbyderes redaktionelle politikker og beslutninger.
3. Medlemsstaterne sikrer, at journalistiske kilder og fortrolig kommunikation beskyttes effektivt. Medlemsstaterne træffer ingen af nedenstående foranstaltninger:
 - a) forpligte medietjenesteudbydere eller deres redaktionelle personale til at offentliggøre oplysninger, der vedrører eller kan identificere journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation, eller forpligte personer, som på grund af deres regelmæssige eller erhvervsmæssige forbindelser til en medietjenesteudbyder eller dennes redaktionelle personale kan have sådanne oplysninger, til at offentliggøre dem
 - b) tilbageholde, straffe, opsnappe eller inspicere medietjenesteudbydere eller deres redaktionelle personale eller gøre dem eller deres virksomhedslokaler eller private lokaler til genstand for overvågning eller ransagning og beslaglæggelse med henblik på at indhente oplysninger, der vedrører eller kan identificere journalistiske kilder, eller fortrolig kommunikation, eller tilbageholde, straffe, opsnappe eller inspicere personer, som på grund af deres regelmæssige eller erhvervsmæssige forbindelser til en medietjenesteudbyder eller dennes redaktionelle personale kan have sådanne oplysninger, eller gøre dem eller deres virksomhedslokaler eller private lokaler til genstand for overvågning eller ransagning og beslaglæggelse med henblik på at indhente sådanne oplysninger
 - c) anvende indgribende overvågningssoftware i fysiske eller digitale enheder, maskiner eller værktøjer, der bruges af medietjenesteudbydere, deres redaktionelle personale eller personer, som på grund af deres regelmæssige eller erhvervsmæssige forbindelser til en medietjenesteudbyder eller dennes redaktionelle personale kan have oplysninger, der vedrører eller kan identificere journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation.
4. Uanset denne artikels stk. 3, litra a) og b), kan medlemsstaterne træffe en foranstaltning som omhandlet deri, forudsat at den:
 - a) er fastsat i EU-retten og national ret
 - b) er i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 1, og anden EU-ret
 - c) er begrundet i et tvingende alment hensyn fra sag til sag og er forholdsmæssig og
 - d) er underlagt forudgående godkendelse fra en judiciel myndighed eller en uafhængig og upartisk beslutningstagende myndighed eller, i behørigt begrundede ekstraordinære og hastende tilfælde, efterfølgende godkendes af en sådan myndighed uden unødigt forsinkelse.
5. Uanset stk. 3, litra c), kan medlemsstaterne anvende indgribende overvågningssoftware, forudsat at anvendelsen:
 - a) opfylder betingelserne i stk. 4, og
 - b) finder sted med henblik på efterforskning af en af de personer, der er omhandlet i stk. 3, litra c), i forbindelse med:
 - i) lovovertrædelser som opført i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, der i den pågældende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, eller

- ii) andre alvorlige forbrydelser, der i den pågældende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst fem år som fastsat i denne medlemsstats lovgivning.

Medlemsstaterne træffer ikke en foranstaltning som omhandlet i stk. 3, litra c), hvis en foranstaltning som omhandlet i nævnte stykkes litra a) eller b) ville være passende og tilstrækkelig til at indhente de ønskede oplysninger.

6. Medlemsstaterne sikrer, at overvågningsforanstaltningerne som omhandlet i stk. 3, litra b), og anvendelsen af indgribende overvågningssoftware som omhandlet i nævnte stykkes litra c) regelmæssigt gennemgås af en juridisk myndighed eller en uafhængig og upartisk beslutningstagende myndighed med henblik på at fastslå, hvorvidt betingelserne for at anvende dem fortsat er opfyldt.

7. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680⁽²⁶⁾, herunder beskyttelsesforanstaltningerne deri såsom den registreredes ret til oplysning og indsigt i personoplysninger, der er genstand for behandling, finder anvendelse på enhver behandling af personoplysninger, der foretages i forbindelse med anvendelsen af overvågningsforanstaltningerne som omhandlet i denne artikels stk. 3, litra b), eller anvendelsen af indgribende overvågningssoftware som omhandlet i nævnte stykkes litra c).

8. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere eller deres redaktionelle personale eller personer, som på grund af deres regelmæssige eller erhvervsmæssige forbindelser til en medietjenesteudbyder eller dennes redaktionelle personale kan have oplysninger, der vedrører eller kan identificere journalistiske kilder eller fortrolig kommunikation, har ret til en effektiv retsbeskyttelse i overensstemmelse med chartrets artikel 47 i tilfælde af overtrædelser af nærværende artikels stk. 3-7.

Medlemsstaterne overdrager en uafhængig myndighed eller et uafhængigt organ med relevant ekspertise ansvaret for at yde bistand til de i første afsnit omhandlede personer i forbindelse med udøvelsen af denne ret. Hvis en sådan myndighed eller et sådant organ ikke findes, kan disse personer anmode om bistand fra et selvregulerende organ eller en selvreguleringsmekanisme.

9. Medlemsstaternes ansvar som fastsat i TEU og TEUF respekteres.

Artikel 5

Garantier for public service-medieudbyderes uafhængige funktion

1. Medlemsstaterne sikrer, at public service-medieudbydere er redaktionelt og funktionelt uafhængige og på en upartisk måde tilvejebringer en mangfoldighed af oplysninger og meninger til deres publikum i overensstemmelse med deres public service-opgave som defineret på nationalt plan i overensstemmelse med protokol nr. 29.

2. Medlemsstaterne sikrer, at procedurerne for udnævnelse og afskedigelse af den øverste leder i public service-medieudbydernes ledelse eller af medlemmerne af bestyrelsen har til formål at sikre public service-medieudbydernes uafhængighed.

Den øverste leder i public service-medieudbydernes ledelse eller af medlemmerne af bestyrelsen udnævnes efter gennemsigtige, åbne, effektive og ikkediskriminerende procedurer og på grundlag af gennemsigtige, objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige kriterier, der på forhånd er fastlagt på nationalt plan. Varigheden af deres embedsperiode skal være tilstrækkelig til at sikre public service-medieudbydernes faktiske uafhængighed.

Afgørelser om afskedigelse af den øverste leder i public service-medieudbydernes ledelse eller af medlemmerne af bestyrelsen inden udløbet af deres embedsperiode skal være behørigt begrundet, kan kun træffes undtagelsesvis, hvis de ikke længere opfylder de betingelser, der kræves for at udføre deres opgaver i henhold til de kriterier, der på forhånd er fastlagt på nationalt plan, skal være underlagt forudgående underretning af den berørte person og give mulighed for domstolsprøvelse.

3. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsprocedurerne for public service-medieudbydere er baseret på gennemsigtige og objektive kriterier, der er fastlagt på forhånd. Disse finansieringsprocedurer skal sikre, at public service-medieudbydere har tilstrækkelige, bæredygtige og forudsigelige finansielle ressourcer til at kunne udføre og udvikle sig inden for rammerne af deres public service-opgave. Disse finansielle ressourcer skal være af en sådan art, at public service-medieudbydernes redaktionelle uafhængighed sikres.

⁽²⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/680 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, afsløre eller retsforfølge strafbare handlinger eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af Rådets rammeafgørelse 2008/977/RIA (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 89).

4. Medlemsstaterne udpeger én eller flere uafhængige myndigheder eller organer eller indfører mekanismer, der er uden politisk indflydelse fra regeringer, til at overvåge anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Resultaterne af denne overvågning gøres offentligt tilgængelige.

Artikel 6

Medietjenesteudbyderes pligter

1. Medietjenesteudbydere skal gøre følgende ajourførte oplysninger let og direkte tilgængelige for modtagerne af deres tjenester:

- a) deres juridiske navn eller navne og kontaktoplysninger
- b) navn eller navne på deres direkte eller indirekte ejer eller ejere med kapitalandele, der giver dem mulighed for at udøve indflydelse på driften og den strategiske beslutningstagning, herunder en stats eller en offentlig myndigheds eller enheds direkte eller indirekte ejerskab
- c) navn eller navne på deres reelle ejer eller ejere som defineret i artikel 3, nr. 6), i direktiv (EU) 2015/849
- d) det samlede årlige beløb af offentlige midler til statslig reklame, der tildeles dem, og de samlede årlige reklameindtægter fra offentlige myndigheder eller enheder i tredjelande.

2. Medlemsstaterne overdrager de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente myndigheder eller organer ansvaret for at udvikle nationale databaser over medieejerskab, der indeholder de oplysninger, der er fastsat i stk. 1.

3. Med forbehold af nationale forfatningslove, der er i overensstemmelse med chartret, træffer medietjenesteudbydere, som leverer nyheds- og aktualitetsindhold, foranstaltninger, som de finder passende med henblik på at sikre de redaktionelle beslutningers uafhængighed. Sådanne foranstaltninger skal navnlig tage sigte på at:

- a) sikre, at redaktionelle beslutninger kan træffes frit inden for den berørte medietjenesteudbyders fastlagte redaktionelle linje, og
- b) sikre, at enhver faktisk eller potentiel interessekonflikt, der kan påvirke udbuddet af nyheds- og aktualitetsindhold, offentliggøres.

KAPITEL III

RAMME FOR REGULERINGSSAMARBEJDE OG ET VELFUNKERENDE INDRE MARKED FOR MEDIETJENESTER

AFDELING 1

Uafhængige mediemyndigheder

Artikel 7

Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer

1. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, sikrer, hvis det er relevant, gennem høring af eller koordinering med andre relevante myndigheder eller organer eller, hvis det er relevant, selvregulerende organer i deres medlemsstater, at dette kapitel anvendes.

2. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er underlagt kravene i artikel 30 i direktiv 2010/13/EU i forbindelse med udførelsen af de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har tilstrækkelige finansielle, menneskelige og tekniske ressourcer til at udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.

4. Når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning, sikrer medlemsstaterne, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har beføjelse til inden for en rimelig frist at anmode følgende personer om at fremlægge oplysninger og data, der er forholdsmæssige og nødvendige for udførelsen af opgaverne i dette kapitel:

- a) de fysiske eller juridiske personer, som er omfattet af dette kapitel, og
- b) enhver anden fysisk eller juridisk person, som i forbindelse med sit erhverv med rimelighed kan tænkes at være i besiddelse af sådanne oplysninger og data.

AFDELING 2

Det Europæiske Råd for Medietjenester

Artikel 8

Det Europæiske Råd for Medietjenester

1. Det Europæiske Råd for Medietjenester (»rådet«) oprettes herved.
2. Rådet erstatter og efterfølger Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA), der er nedsat ved artikel 30b i direktiv 2010/13/EU.

Artikel 9

Rådets uafhængighed

Rådet handler i fuld uafhængighed, når det udfører sine opgaver eller udøver sine beføjelser. Rådet må navnlig under udførelsen af sine opgaver eller udøvelsen af sine beføjelser hverken søge eller modtage instrukser fra nogen regering, institution, person eller noget organ. Dette berører ikke Kommissionens eller de nationale tilsynsmyndigheders eller -organers kompetencer i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 10

Rådets struktur

1. Rådet består af repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.
2. Hvert medlem af rådet har én stemme.
3. Rådet træffer afgørelse med et flertal på to tredjedele af sine stemmeberettigede medlemmer.
4. Hvis en medlemsstat har mere end én national tilsynsmyndighed eller mere end ét nationalt tilsynsorgan, koordinerer disse nationale tilsynsmyndigheder eller -organer med hinanden efter behov og udpeger en fælles repræsentant. Den fælles repræsentant udøver stemmeretten.
5. Rådet vælger en formand og en næstformand blandt sine medlemmer. Formandens embedsperiode er på ét år og kan forlænges én gang. Rådet kan nedsætte en styringsgruppe. Rådet repræsenteres af sin formand.
6. Kommissionen udpeger en repræsentant til rådet. Kommissionens repræsentant deltager i rådets forhandlinger uden stemmeret. Formanden for rådet holder Kommissionen underrettet om rådets aktiviteter.
7. Rådet kan indbyde eksperter og, efter aftale med Kommissionen, faste observatører til at deltage i møderne.
8. Rådet vedtager sin forretningsorden i samråd med Kommissionen. Forretningsordenen skal omfatte ordningerne for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter mellem rådsmedlemmerne.

Artikel 11

Rådets sekretariat

1. Rådet bistås af et sekretariat. Kommissionen varetager sekretariatet under hensyntagen til de behov, som rådet giver udtryk for. Sekretariatet skal have tilstrækkelige ressourcer til at udføre sine opgaver.
2. Sekretariatets hovedopgave er at bidrage til den uafhængige udførelse af rådets opgaver som fastsat i denne forordning og i direktiv 2010/13/EU. Sekretariatet handler udelukkende efter instruks fra rådet for så vidt angår dets opgaver i henhold til denne forordning.
3. Sekretariatet yder administrativ og organisatorisk støtte til rådet med hensyn til dets aktiviteter. Sekretariatet bistår også indholdsmæssig rådet med udførelsen af dets opgaver.

Artikel 12

Høringsmekanisme

1. Når rådet behandler spørgsmål, der rækker ud over den audiovisuelle mediesektor, hører det repræsentanter for de relevante mediesektorer, der opererer på EU-plan eller nationalt plan.

2. Rådet fastsætter i sin forretningsorden ordningerne for gennemførelse af de høringer, der er omhandlet i stk. 1. En sådan ordning skal sikre, at der er mulighed for at inddrage flere repræsentanter, hvis det er relevant.
3. Hvis det er muligt, offentliggør rådet resultaterne af de høringer, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 13

Rådets opgaver

1. Uden at det berører de beføjelser, der er tillagt Kommissionen ved traktaterne, rådgiver og støtter rådet Kommissionen i spørgsmål vedrørende medietjenester inden for rådets kompetence og fremmer en konsekvent og effektiv anvendelse af dette kapitel og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU i hele Unionen. Rådet skal derfor:
 - a) stille teknisk ekspertise til rådighed for Kommissionen i forbindelse med dens opgave med at sikre en konsekvent og effektiv anvendelse af dette kapitel og en gennemførelse af direktiv 2010/13/EU på tværs af alle medlemsstater, uden at dette berører de nationale tilsynsmyndigheders eller -organers opgaver
 - b) fremme samarbejde og effektiv udveksling af oplysninger, erfaringer og bedste praksis mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om anvendelsen af EU-regler og nationale regler for medietjenester, herunder denne forordning og direktiv 2010/13/EU, navnlig for så vidt angår nævnte direktivs artikel 3, 4 og 7
 - c) efter anmodning fra Kommissionen afgive udtalelser om de tekniske og faktuelle spørgsmål, der opstår i forbindelse med artikel 2, stk. 5c, artikel 3, stk. 2 og 3, artikel 4, stk. 4, litra c), og artikel 28a, stk. 7, i direktiv 2010/13/EU
 - d) i samråd med Kommissionen udarbejde udtalelser om:
 - i) anmodninger om samarbejde mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i overensstemmelse med denne forordnings artikel 14, stk. 5
 - ii) anmodninger om håndhævelsesforanstaltninger i tilfælde af uenighed mellem den anmodende myndighed eller det anmodende organ og den anmodede myndighed eller det anmodede organ, herunder anbefalede foranstaltninger, i henhold til denne forordnings artikel 15, stk. 3
 - iii) nationale foranstaltninger vedrørende medietjenester, der har deres oprindelse uden for Unionen, jf. denne forordnings artikel 17, stk. 2
 - e) efter anmodning fra en medietjenesteudbyder, som en udbyder af en meget stor onlineplatform har indledt en dialog med, jf. denne forordnings artikel 18, stk. 6, udarbejde udtalelser om resultaterne af en sådan dialog
 - f) på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen eller efter en behørigt berettiget og begrundet anmodning fra en medietjenesteudbyder, der er individuelt og direkte berørt, udarbejde udtalelser om reguleringsmæssige eller administrative foranstaltninger, der sandsynligvis i væsentlig grad vil påvirke medietjenesteudbydernes virksomhed i det indre marked for medietjenester, jf. denne forordnings artikel 21, stk. 4
 - g) udarbejde udtalelser om udkast til vurderinger eller udkast til udtalelser fra nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, jf. denne forordnings artikel 22, stk. 5
 - h) på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen udarbejde udtalelser om mediemarkedsfusioner, der sandsynligvis vil påvirke det indre marked for medietjenesters funktion, jf. denne forordnings artikel 23, stk. 1
 - i) bistå Kommissionen med at udarbejde retningslinjer for:
 - i) anvendelsen af denne forordning og gennemførelsen af direktiv 2010/13/EU i overensstemmelse med denne forordnings artikel 16, stk. 2
 - ii) de elementer, der er omhandlet i denne forordnings artikel 22, stk. 2, litra a), b) og c), jf. nævnte artikels stk. 3
 - iii) anvendelsen af denne forordnings artikel 24, stk. 1, 2 og 3, jf. nævnte artikels stk. 4
 - j) efter anmodning fra mindst én af de berørte nationale tilsynsmyndigheder eller -organer mægle i tilfælde af uenighed mellem nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, i denne forordning
 - k) fremme samarbejdet om harmoniserede standarder vedrørende design af enheder eller brugergrænseflader eller vedrørende digitale signaler, der transmitteres af sådanne enheder, i overensstemmelse med denne forordnings artikel 20, stk. 5

- l) koordinere de pågældende nationale tilsynsmyndigheders eller -organers relevante foranstaltninger vedrørende udbredelsen af eller adgangen til indhold fra medietjenester, der har deres oprindelse uden for Unionen, og som er rettet mod eller når ud til et publikum i Unionen, hvor sådanne medietjenester skader eller udgør en alvorlig og graverende risiko for at skade den offentlige sikkerhed, jf. artikel 17, stk. 1, i denne forordning, og i samråd med Kommissionen udarbejde et sæt kriterier, jf. nævnte artikels stk. 4
- m) tilrettelægge en struktureret dialog mellem udbydere af meget store onlineplatforme og repræsentanter for medietjenesteudbydere og civilsamfundet og aflægge rapport om resultaterne af en sådan dialog til Kommissionen i overensstemmelse med denne forordnings artikel 19
- n) fremme udvekslingen af bedste praksis i forbindelse med anvendelsen af publikumsmålingssystemer i overensstemmelse med denne forordnings artikel 24, stk. 5
- o) udveksle erfaringer og bedste praksis vedrørende mediekompetence, herunder for at fremme udviklingen og anvendelsen af effektive foranstaltninger og værktøjer til at styrke mediekompetence
- p) udarbejde en detaljeret årlig rapport om sine aktiviteter og opgaver.

Rådet offentliggør den detaljerede årlige rapport, der er omhandlet i første afsnits litra p). Formanden forelægger denne rapport for Europa-Parlamentet efter anmodning.

2. Hvis Kommissionen anmoder om rådgivning eller udtalelser fra rådet, kan den, medmindre andet er fastsat i EU-retten, fastsætte en tidsfrist under hensyntagen til, hvor meget sagen haster.

3. Rådet sender sine resultater til det kontaktudvalg, der er nedsat ved artikel 29, stk. 1, i direktiv 2010/13/EU (»kontaktudvalget«).

AFDELING 3

Reguleringssamarbejde og lovgivningsmæssig konvergens

Artikel 14

Struktureret samarbejde

1. En national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan (»den anmodende myndighed«) kan når som helst anmode én eller flere andre nationale tilsynsmyndigheder eller -organer (»de anmodede myndigheder«) om samarbejde, herunder gennem udveksling af oplysninger eller gennem gensidig bistand, med henblik på en konsekvent og effektiv anvendelse af dette kapitel III eller gennemførelsen af direktiv 2010/13/EU.
2. En anmodning om samarbejde skal indeholde alle nødvendige oplysninger vedrørende anmodningen, herunder formålet med og begrundelsen for anmodningen om samarbejde.
3. Den anmodede myndighed kan kun afslå at behandle en anmodning om samarbejde i følgende tilfælde:
 - a) Den er ikke kompetent med hensyn til genstanden for anmodningen om samarbejde eller til at indgå i den type samarbejde, der anmodes om.
 - b) Efterkommelsen af anmodningen om samarbejde vil være i strid med denne forordning, direktiv 2010/13/EU eller anden EU-ret eller national ret, der er i overensstemmelse med EU-retten, og som den anmodede myndighed er underlagt.
 - c) Omfanget eller genstanden af anmodningen om samarbejde er ikke behørigt begrundet eller står ikke i rimeligt forhold til formålet.

Den anmodede myndighed begrundes uden unødigt forsinkelse ethvert afslag på at behandle en anmodning om samarbejde. Hvis den anmodede myndighed har afvist en anmodning om samarbejde i henhold til første afsnits litra a), skal den om muligt angive den kompetente myndighed.

4. Den anmodede myndighed gør sit yderste for at behandle og besvare en anmodning om samarbejde uden unødigt forsinkelse og fremlægge regelmæssige opdateringer om, hvordan efterkommelsen af den pågældende anmodning skrider frem.

5. Hvis den anmodende myndighed mener, at den anmodede myndighed ikke i tilstrækkelig grad har behandlet eller besvaret dens anmodning om samarbejde, underretter den uden unødigt forsinkelse den anmodede myndighed herom og redegør for grundene til sin holdning. Hvis den anmodende myndighed og den anmodede myndighed ikke når til enighed om anmodningen om samarbejde, kan begge myndigheder indbringe sagen for rådet. I overensstemmelse med de tidsfrister, der fastsættes af rådet i dets forretningsorden, afgiver rådet i samråd med Kommissionen en udtalelse om sagen, herunder anbefalede foranstaltninger. De berørte myndigheder gør deres yderste for at tage hensyn til rådets udtalelse.

6. Hvis den anmodende myndighed mener, at der er en alvorlig og graverende risiko for begrænsning af friheden til at udbyde eller modtage medietjenester i det indre marked eller en alvorlig og graverende risiko for at skade den offentlige sikkerhed, kan den anmode en anmodet myndighed om at indgå i et fremskyndet samarbejde, samtidig med at der sikres overholdelse af de grundlæggende rettigheder, navnlig ytringsfriheden, herunder med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af nationale foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 2010/13/EU. Den anmodede myndighed besvarer og gør sit yderste for at behandle anmodninger om fremskyndet samarbejde inden for 14 kalenderdage.

Denne artikels stk. 2, 3 og 5 finder tilsvarende anvendelse på anmodninger om fremskyndet samarbejde.

7. Rådet fastsætter i sin forretningsorden yderligere detaljer om proceduren for det strukturerede samarbejde som omhandlet i denne artikel.

Artikel 15

Anmodninger om håndhævelse af forpligtelser for udbydere af videodelingsplatforme

1. Uden at det berører artikel 3 i direktiv 2000/31/EF, kan en anmodende myndighed indgive en behørigt begrundet anmodning til en anmodet myndighed, som er kompetent med hensyn til genstanden for anmodningen, om at træffe nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger med henblik på en effektiv håndhævelse af de forpligtelser, der pålægges udbydere af videodelingsplatforme i henhold til artikel 28b, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 2010/13/EU.

2. Den anmodede myndighed underretter uden unødigt forsinkelse den anmodende myndighed om de foranstaltninger, den har truffet eller planlægger at træffe, eller om årsagerne til, at der ikke er truffet foranstaltninger efter en anmodning om håndhævelse i henhold til stk. 1. Rådet fastsætter tidsfrister med henblik herpå i sin forretningsorden.

3. I tilfælde af uenighed mellem den anmodende myndighed og den anmodede myndighed om trufne eller planlagte foranstaltninger eller manglende foranstaltninger efter en anmodning om håndhævelse i henhold til stk. 1 kan hver af disse myndigheder indbringe sagen for rådet til mægling med henblik på at finde en mindelig løsning.

Hvis der ikke er fundet en mindelig løsning efter mægling fra rådets side, kan den anmodende myndighed eller den anmodede myndighed anmode rådet om at afgive en udtalelse om sagen. Rådet vurderer i sin udtalelse, om anmodningen om håndhævelse i henhold til stk. 1 er blevet tilstrækkeligt behandlet. Hvis rådet finder, at den anmodede myndighed ikke i tilstrækkelig grad har behandlet anmodningen om håndhævelse, anbefaler rådet foranstaltninger til at behandle anmodningen. Rådet afgiver udtalelse i samråd med Kommissionen uden unødigt forsinkelse.

4. Efter modtagelsen af en udtalelse som omhandlet i stk. 3, andet afsnit, underretter den anmodede myndighed uden unødigt forsinkelse og inden for de tidsfrister, der fastsættes af rådet i dets forretningsorden, rådet, Kommissionen og den anmodende myndighed om de foranstaltninger, der er truffet eller planlagt i forbindelse med udtalelsen.

Artikel 16

Vejledning om mediereguleringsspørgsmål

1. Rådet fremmer udveksling af bedste praksis mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og hører interessenter, hvor det er relevant, om reguleringsmæssige, tekniske eller praktiske aspekter, der er relevante for en konsekvent og effektiv anvendelse af dette kapitel og gennemførelse af direktiv 2010/13/EU.

2. Når Kommissionen udsteder retningslinjer vedrørende anvendelsen af denne forordning eller gennemførelsen af direktiv 2010/13/EU, bistår rådet den ved at yde ekspertise om reguleringsmæssige, tekniske eller praktiske aspekter, navnlig med hensyn til:

- a) en passende fremtrædende placering af audiovisuelle medietjenester af almen interesse i henhold til artikel 7a i direktiv 2010/13/EU
- b) at gøre oplysninger om medietjenesteudbyderes ejerforhold tilgængelige, jf. artikel 5, stk. 2, i direktiv 2010/13/EU og denne forordnings artikel 6, stk. 1.

Når Kommissionen udsteder retningslinjer vedrørende gennemførelsen af direktiv 2010/13/EU, hører den det kontaktudvalg.

3. Når Kommissionen afgiver udtalelse om et spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne forordning eller gennemførelsen af direktiv 2010/13/EU, bistår rådet Kommissionen.

*Artikel 17***Koordinering af foranstaltninger vedrørende medietjenester, der har deres oprindelse uden for Unionen**

1. Uden at det berører artikel 3 i direktiv 2010/13/EU, koordinerer rådet efter anmodning fra de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer fra mindst to medlemsstater de pågældende nationale tilsynsmyndigheders eller -organers relevante foranstaltninger vedrørende udbredelsen af eller adgangen til medietjenester med oprindelse uden for Unionen eller fra medietjenesteudbydere etableret uden for Unionen, som uanset deres distributions- eller adgangsmetoder er rettet mod eller når ud til et publikum i Unionen, hvor sådanne medietjenester bl.a. i betragtning af den kontrol, som tredjelande kan udøve over dem, skader eller udgør en alvorlig og graverende risiko for at skade den offentlige sikkerhed.
2. Rådet kan i samråd med Kommissionen afgive udtalelser om passende foranstaltninger som omhandlet i stk. 1. Uden at det berører deres beføjelser i henhold til national ret, gør de berørte kompetente nationale myndigheder, herunder de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, deres yderste for at tage hensyn til rådets udtalelser.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de pågældende nationale tilsynsmyndigheder eller -organer ikke er afskåret fra at tage hensyn til en udtalelse fra rådet i henhold til stk. 2, når de overvejer at træffe foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 over for en medietjenesteudbyder.
4. Rådet udarbejder i samråd med Kommissionen et sæt kriterier for anvendelsen af nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, når de udøver deres tilsynsbeføjelser over for de medietjenesteudbydere, der er omhandlet i stk. 1. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer gør deres yderste for at tage hensyn til disse kriterier.

AFDELING 4

Udbud af og adgang til medietjenester i et digitalt miljø*Artikel 18***Medietjenesteudbyderes indhold på meget store onlineplatforme**

1. Udbydere af meget store onlineplatforme stiller en funktion til rådighed, der gør det muligt for modtagere af deres tjenester at:
 - a) erklære, at de er medietjenesteudbydere
 - b) erklære, at de overholder artikel 6, stk. 1
 - c) erklære, at de er redaktionelt uafhængige af medlemsstater, politiske partier, tredjelande og enheder, der kontrolleres eller finansieres af tredjelande
 - d) erklære, at de er underlagt lovgivningsmæssige krav til udøvelsen af redaktionelt ansvar i én eller flere medlemsstater og tilsyn af en national tilsynsmyndighed eller et kompetent nationalt tilsynsorgan, eller at de tilslutter sig en samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme for redaktionelle standarder, som er bredt anerkendt af og accepteret i den relevante mediesektor i én eller flere medlemsstater
 - e) erklære, at de ikke leverer indhold genereret af systemer med kunstig intelligens, uden at det er underlagt menneskelig gennemgang eller redaktionel kontrol
 - f) angive deres juridiske navn og kontaktoplysninger, herunder en e-mailadresse, hvormed udbyderen af den meget store onlineplatform kan kommunikere hurtigt og direkte med dem, og
 - g) angive kontaktoplysninger for de relevante nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller repræsentanter for de samregulerings- eller selvreguleringsmekanismer, der er omhandlet i litra d).

I tilfælde af rimelig tvivl om medietjenesteudbyderens overholdelse af første afsnits litra d), anmoder udbyderen af en meget stor onlineplatform den relevante nationale tilsynsmyndighed eller det relevante nationale tilsynsorgan eller den relevante samregulerings- eller selvreguleringsmekanisme om at bekræfte dette.

2. Udbydere af meget store onlineplatforme sikrer, at de oplysninger, der er angivet i henhold til stk. 1, med undtagelse af de oplysninger, der er fastsat i stk. 1, første afsnit, litra f), offentliggøres på en lettilgængelig måde på deres onlinegrænseflade.
3. Udbydere af meget store onlineplatforme anerkender modtagelsen af erklæringer indgivet i henhold til stk. 1 og angiver deres kontaktoplysninger, herunder en e-mailadresse, hvormed medietjenesteudbyderen kan kommunikere direkte og hurtigt med dem.

Udbydere af meget store onlineplatforme angiver uden unødigt forsinkelse, om de accepterer eller afviser de erklæringer, der er indgivet i henhold til stk. 1.

4. Hvis en udbyder af en meget stor onlineplatform agter at træffe beslutning om at suspendere leveringen af sine onlineformidlingstjenester i forbindelse med indhold leveret af en medietjenesteudbyder, der har indgivet en erklæring i henhold til denne artikels stk. 1, eller en beslutning om at begrænse synligheden af sådant indhold med den begrundelse, at dette indhold er uforeneligt med dens vilkår og betingelser, skal den, inden sådan en beslutning om at suspendere eller begrænse synligheden får virkning;

- a) meddele den pågældende medietjenesteudbyder en begrundelse, jf. artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) 2019/1150 og artikel 17 i forordning (EU) 2022/2065, for dens påtænkte beslutning, og
- b) give medietjenesteudbyderen mulighed for at svare på den begrundelse, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, litra a), inden for 24 timer efter modtagelsen eller, i tilfælde af en krise som omhandlet i artikel 36, stk. 2, i forordning (EU) 2022/2065, inden for en kortere frist, der giver medietjenesteudbyderen tilstrækkelig tid til at svare på en meningsfuld måde.

Hvis udbyderen af en meget stor onlineplatform efter eller i mangel af et svar som omhandlet i første afsnit, litra b), træffer beslutning om at suspendere eller begrænse synligheden, underretter den uden unødigt forsinkelse den pågældende medietjenesteudbyder herom.

Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis udbydere af meget store onlineplatforme suspenderer leveringen af deres tjenester i forbindelse med en medietjenesteudbyders indhold eller begrænser synligheden af dette indhold i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til artikel 28, 34 og 35 i forordning (EU) 2022/2065 og artikel 28b i direktiv 2010/13/EU eller med deres forpligtelser vedrørende ulovligt indhold i henhold til EU-retten.

5. Udbydere af meget store onlineplatforme træffer alle de nødvendige tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at sikre, at klager indgivet af medietjenesteudbydere i henhold til artikel 11 i forordning (EU) 2019/1150 eller artikel 20 i forordning (EU) 2022/2065 behandles og afgøres med prioritet og uden unødigt forsinkelse. En medietjenesteudbyder kan repræsenteres af et organ i den interne klagebehandling som omhandlet i nævnte artikler.

6. Hvis en medietjenesteudbyder, der har indgivet en erklæring i henhold til stk. 1, mener, at udbyderen af en meget stor onlineplatform gentagne gange har begrænset eller suspenderet leveringen af sine tjenester i forbindelse med indhold leveret af medietjenesteudbyderen uden tilstrækkeligt grundlag, indleder udbyderen af en meget stor onlineplatform en meningsfuld og effektiv dialog med medietjenesteudbyderen efter dennes anmodning i god tro med henblik på at finde en mindelig løsning inden for en rimelig frist og bringe uberettigede begrænsninger eller suspensioner til ophør og undgå dem i fremtiden. Medietjenesteudbyderen kan underrette rådet og Kommissionen om resultatet af og detaljerne ved en sådan dialog. Medietjenesteudbyderen kan anmode rådet om at afgive udtalelse om resultatet af en sådan dialog, herunder, hvis det er relevant, anbefalede foranstaltninger for udbyderen af en meget stor onlineplatform. Rådet underretter Kommissionen om sin udtalelse.

7. Hvis en udbyder af en meget stor onlineplatform afviser eller ugyldiggør en erklæring fra en medietjenesteudbyder, der er indgivet i henhold til denne artikels stk. 1, eller hvis der ikke er fundet en mindelig løsning efter en dialog i henhold til denne artikels stk. 6, kan den pågældende medietjenesteudbyder anvende mægling i henhold til artikel 12 i forordning (EU) 2019/1150 eller udenretslig tvistbilæggelse i henhold til artikel 21 i forordning (EU) 2022/2065. Den pågældende medietjenesteudbyder kan underrette rådet om resultatet af denne mægling eller denne udenretslige tvistbilæggelse.

8. En udbyder af en meget stor onlineplatform offentliggør årligt detaljerede oplysninger om:

- a) antallet af tilfælde, hvor de har pålagt begrænsninger eller suspensioner med den begrundelse, at det indhold, der leveres af en medietjenesteudbyder, der har indgivet en erklæring i henhold til stk. 1, er uforeneligt med dens vilkår og betingelser
- b) begrundelsen for at pålægge sådanne begrænsninger eller suspensioner, herunder de specifikke bestemmelser i dens vilkår og betingelser, som medietjenesteudbyderens indhold blev anset for uforeneligt med
- c) antallet af dialoger med medietjenesteudbydere i henhold til stk. 6
- d) antallet af tilfælde, hvor den afviste erklæringer fra en medietjenesteudbyder i henhold til stk. 1, og begrundelsen for at afvise disse

- e) antallet af tilfælde, hvor den ugyldiggjorde en erklæring fra en medietjenesteudbyder i henhold til stk. 1, og begrundelsen for at ugyldiggøre disse.
9. Med henblik på at fremme en konsekvent og effektiv gennemførelse af denne artikel udsteder Kommissionen retningslinjer for at fremme en effektiv gennemførelse af den funktion, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 19

Struktureret dialog

1. Rådet tilrettelægger regelmæssigt en struktureret dialog mellem udbydere af meget store onlineplatforme, repræsentanter for medietjenesteudbydere og repræsentanter for civilsamfundet med henblik på at:
 - a) drøfte erfaringer og god praksis i forbindelse med anvendelsen af artikel 18, herunder med hensyn til meget store onlineplatformes funktion og deres processer for moderering af indhold leveret af medietjenesteudbydere
 - b) fremme adgangen til forskellige tilbud fra uafhængige medier på meget store onlineplatforme, og
 - c) overvåge overholdelsen af selvregulerende initiativer, der har til formål at beskytte brugerne mod skadeligt indhold, herunder desinformation og udenlandsk informationsmanipulation og indblanding.
2. Rådet aflægger rapport om resultaterne af de i stk. 1 omhandlede strukturerede dialoger til Kommissionen. Rådet offentliggør om muligt resultaterne af sådanne strukturerede dialoger.

Artikel 20

Ret til tilpasning af udbuddet af medier

1. Brugere har ret til let at ændre konfigurationen, herunder standardindstillingerne, for enhver enhed eller brugergrænseflade, der kontrollerer eller forvalter adgangen til og brugen af medietjenester, der udbyder programmer, med henblik på at tilpasse udbuddet af medier til deres interesser eller præferencer i overensstemmelse med EU-retten. Dette stykke berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af artikel 7a eller 7b i direktiv 2010/13/EU.
2. Når producenter, udviklere og importører bringer de i stk. 1 omhandlede enheder og brugergrænseflader i omsætning, sikrer de, at sådanne enheder og brugergrænseflader indeholder en funktion, der gør det muligt for brugerne til enhver tid frit og let at ændre deres konfiguration, herunder de standardindstillinger, der kontrollerer eller forvalter adgangen til og brugen af de medietjenester, der tilbydes.
3. Producenter, udviklere og importører af enheder og brugergrænseflader som omhandlet i stk. 1 sikrer, at den visuelle identitet for medietjenesteudbydere, hvis tjenester deres enheder og brugergrænseflader giver adgang til, er konsekvent og klart synlig for brugerne.
4. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at producenter, udviklere og importører af enheder eller brugergrænseflader som omhandler i stk. 1, overholder stk. 2 og 3.
5. Rådet fremmer samarbejdet mellem medietjenesteudbydere, standardiseringsorganer eller andre relevante interessenter med henblik på at fremme udviklingen af harmoniserede standarder vedrørende design af enheder eller brugergrænseflader som omhandlet i stk. 1 eller vedrørende digitale signaler, der transmitteres af sådanne enheder.

AFDELING 5

Krav til velfungerende mediemarkedsforanstaltninger og -procedurer

Artikel 21

Nationale foranstaltninger, der påvirker medietjenesteudbydere

1. Lovgivningsmæssige, reguleringsmæssige eller administrative foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat, og som kan påvirke mediepluralismen eller den redaktionelle uafhængighed for medietjenesteudbydere, der opererer i det indre marked, skal være behørigt begrundede og forholdsmæssige. Sådanne foranstaltninger skal være begrundede, gennemsigtige, objektive og ikkediskriminerende.
2. Enhver national procedure, der anvendes med henblik på vedtagelse af en administrativ foranstaltning som omhandlet i stk. 1, skal følge tidsplaner, der er fastsat på forhånd. Sådanne procedurer gennemføres uden unødigt forsinkelse.

3. Enhver medietjenesteudbyder, der er genstand for en reguleringsmæssig eller administrativ foranstaltning som omhandlet i stk. 1, der berører den individuelt og direkte, har ret til at klage over denne foranstaltning ved en appelinstans. Denne instans, som kan være en domstol, skal være uafhængig af de involverede parter og af enhver indblanding udefra eller politisk pres, der kan bringe dens uafhængige vurdering af de sager, den får forelagt, i fare. Den skal have den nødvendige ekspertise til at udføre sine funktioner effektivt og rettidigt.

4. Hvis en reguleringsmæssig eller administrativ foranstaltning som omhandlet i stk. 1 sandsynligvis i væsentlig grad vil påvirke medietjenesteudbydernes virksomhed i det indre marked, udarbejder rådet på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen eller efter en behørigt berettiget og begrundet anmodning fra en medietjenesteudbyder, der er individuelt og direkte berørt af en sådan foranstaltning, en udtalelse om foranstaltningen. Uden at dette berører Kommissionens beføjelser i henhold til traktaterne, kan den afgive sin egen udtalelse om sagen. Rådet og Kommissionen offentliggør deres udtalelser.

5. Med henblik på udarbejdelse af en udtalelse i henhold til stk. 4 kan rådet og, hvor det er relevant, Kommissionen anmode om relevante oplysninger fra en national myndighed eller et nationalt organ, der har vedtaget en reguleringsmæssig eller administrativ foranstaltning som omhandlet i stk. 1, som individuelt og direkte berører en medietjenesteudbyder. Den pågældende nationale myndighed eller det pågældende nationale organ giver disse oplysninger uden unødigt forsinkelse elektronisk.

Artikel 22

Vurdering af mediemarkedsfusioner

1. Medlemsstaterne fastsætter i national ret materielle og proceduremæssige regler, der muliggør en vurdering af mediemarkedsfusioner, som kan have en betydelig indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed. Disse regler skal:

- a) være gennemsigtige, objektive, forholdsmæssige og ikkediskriminerende
- b) kræve, at parterne, der er involveret i en sådan mediemarkedsfusion, på forhånd anmelder fusionen til de relevante nationale myndigheder eller organer eller giver sådanne myndigheder eller organer passende beføjelser til fra disse parter at indhente oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere fusionen
- c) udpege de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer som ansvarlige for vurderingen eller sikre, at de i væsentlig grad inddrages i vurderingen
- d) på forhånd fastsætte objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige kriterier for anmeldelse af sådanne mediemarkedsfusioner og for vurdering af indvirkningen på mediepluralisme og redaktionel uafhængighed, og
- e) på forhånd fastlægge frister for færdiggørelse af sådanne vurderinger.

Den vurdering af mediemarkedsfusioner, der er omhandlet i dette stykke, skal være forskellig fra Unionens og nationale konkurrenceretlige vurderinger, herunder dem, der er fastsat i fusionskontrolreglerne. Den berører ikke artikel 21, stk. 4, i forordning (EF) nr. 139/2004, hvor det er relevant.

2. I en vurdering af mediemarkedsfusioner, jf. stk. 1, tages følgende elementer i betragtning:

- a) mediemarkedsfusionens forventede indvirkning på mediepluralismen, herunder dens indvirkning på den offentlige meningsdannelse og på mangfoldigheden af medietjenester og udbuddet af medier på markedet, under hensyntagen til onlinemiljøet og parternes interesser i, forbindelser til eller aktiviteter i andre medievirksomheder eller ikkemedievirksomheder
- b) garantiene for redaktionel uafhængighed, herunder de foranstaltninger, som medietjenesteudbydere har truffet for at sikre de redaktionelle beslutningers uafhængighed
- c) om de involverede parter i mediemarkedsfusionen uden mediemarkedsfusionen ville forblive økonomisk bæredygtige, og om der findes mulige alternativer til at sikre deres økonomiske bæredygtighed
- d) hvor det er relevant, konklusionerne i Kommissionens årlige rapport om retsstatssituationen vedrørende mediepluralisme og mediefrihed, og
- e) hvor det er relevant, de tilsagn, som enhver af de involverede parter i mediemarkedsfusionen kan give om at sikre mediepluralisme og redaktionel uafhængighed.

3. Kommissionen udsteder med bistand fra rådet retningslinjer for de elementer, der er omhandlet i stk. 2, litra a), b) og c).
4. Hvis en mediemarkedsfusion sandsynligvis vil påvirke det indre marked for medietjenesters funktion, hører den pågældende nationale tilsynsmyndighed eller det pågældende nationale tilsynsorgan på forhånd rådet om sit udkast til vurdering eller udkast til udtalelse.
5. Inden for de tidsfrister, der fastsættes af rådet i dets forretningsorden, udarbejder rådet en udtalelse om udkastet til vurdering eller udkastet til udtalelse, jf. stk. 4, under hensyntagen til de elementer, der er omhandlet i stk. 2, og fremsender denne udtalelse til den pågældende nationale tilsynsmyndighed eller det pågældende tilsynsorgan og Kommissionen.
6. Den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan, der er omhandlet i stk. 4, tager størst muligt hensyn til den i stk. 5 omhandlede udtalelse. Hvis den nationale tilsynsmyndighed eller -organ ikke helt eller delvist følger udtalelsen, forelægger den rådet og Kommissionen en underbygget begrundelse for sin holdning inden for de tidsfrister, der fastsættes af rådet i dets forretningsorden.

Artikel 23

Udtalelser om mediemarkedsfusioner

1. I mangel af en vurdering eller høring i henhold til artikel 22 udarbejder rådet på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen en udtalelse om en mediemarkedsfusions indvirkning på mediepluralismen og den redaktionelle uafhængighed, hvis en mediemarkedsfusion sandsynligvis vil påvirke det indre marked for medietjenesters funktion. Rådet baserer sin udtalelse på de elementer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 2. Rådet kan gøre Kommissionen opmærksom på sådanne mediemarkedsfusioner.
2. Uden at dette berører Kommissionens beføjelser i henhold til traktaterne, kan den afgive sin egen udtalelse om spørgsmålet.
3. Rådet og Kommissionen offentliggør deres udtalelser som omhandlet i denne artikel.

AFDELING 6

Gennemsigtig og retfærdig fordeling af økonomiske ressourcer

Artikel 24

Publikumsmåling

1. Udbydere af publikumsmålingssystemer sikrer, at deres publikumsmålingssystemer og den metode, der anvendes af deres publikumsmålingssystemer, overholder principperne om gennemsigtighed, uvildighed, inklusivitet, proportionalitet, ikkeforskelsbehandling, sammenlignelighed og verificerbarhed.
2. Uden at det berører beskyttelsen af virksomheders forretningshemmeligheder som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv (EU) 2016/943, giver udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer uden unødigt forsinkelse og omkostningsfrit medietjenesteudbydere, annoncører og tredjeparter, der er godkendt af medietjenesteudbydere og annoncører, nøjagtige, detaljerede, omfattende, forståelige og ajourførte oplysninger om den metode, der anvendes af deres publikumsmålingssystemer.

Udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer sikrer, at den metode, der anvendes af deres publikumsmålingssystemer, og måden, hvorpå den anvendes, revideres uafhængigt én gang om året. Udbydere af ejendomsretligt beskyttede publikumsmålingssystemer stiller efter anmodning fra en medietjenesteudbyder oplysninger til dens rådighed om resultaterne af publikumsmålingen, herunder ikkeaggregerede data vedrørende den pågældende medietjenesteudbyders medieindhold og medietjenester.

Dette stykke berører ikke Unionens regler om databeskyttelse og privatlivets fred.

3. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer tilskynder udbydere af publikumsmålingssystemer til sammen med medietjenesteudbydere, udbydere af onlineplatforme, deres repræsentative organisationer og andre interesserede parter til at udarbejde adfærdskodekser eller tilskynder udbydere af publikumsmålingssystemer til at overholde adfærdskodekser, der er vedtaget i fællesskab og er bredt accepteret af medietjenesteudbydere, deres repræsentative organisationer og andre interesserede parter.

De adfærdskodekser, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, har til formål at fremme regelmæssig, uafhængig og gennemsigtig overvågning af den effektive opfyldelse af deres mål og overholdelse af principperne i stk. 1, herunder gennem uafhængige og gennemsigtige revisioner.

4. Kommissionen kan med bistand fra rådet udstede retningslinjer for den praktiske anvendelse af stk. 1, 2 og 3 under hensyntagen til, hvor det er relevant, adfærdskodekser som omhandlet i stk. 3.

5. Rådet fremmer udveksling af bedste praksis i forbindelse med anvendelse af publikumsmålingssystemer gennem en regelmæssig dialog mellem repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, repræsentanter for udbydere af publikumsmålingssystemer, repræsentanter for medietjenesteudbydere, repræsentanter for udbydere af onlineplatforme og andre interesserede parter.

Artikel 25

Tildeling af offentlige midler til statslig reklame og leverings- eller tjenestekontrakter

1. Offentlige midler eller enhver anden modydelse eller fordel, som offentlige myndigheder eller enheder direkte eller indirekte stiller til rådighed for medietjenesteudbydere eller udbydere af onlineplatforme til statslig reklame eller leverings- eller tjenestekontrakter indgået med medietjenesteudbydere eller udbydere af onlineplatforme, tildeles i overensstemmelse med gennemsigtige, objektive, forholdsmæssige og ikkediskriminerende kriterier, der på forhånd offentliggøres ved hjælp af elektroniske og brugervenlige midler, og gennem åbne, forholdsmæssige og ikkediskriminerende procedurer.

Medlemsstaterne bestræber sig på at sikre, at de samlede årlige offentlige udgifter, der afsættes til statslig reklame, tildeles en bred vifte af medietjenesteudbydere, der er repræsenteret på markedet, under hensyntagen til de særlige nationale og lokale forhold på de pågældende mediemarkeder.

Denne artikel berører ikke tildelingen af offentlige kontrakter og koncessionskontrakter i henhold til Unionens regler for offentlige indkøb eller anvendelsen af Unionens statsstøtteregele.

2. Offentlige myndigheder eller enheder offentliggør ved hjælp af elektroniske og brugervenlige midler årligt oplysninger om deres offentlige udgifter til statslig reklame. Disse oplysninger skal som mindst indeholde følgende:

- a) de juridiske navne på de medietjenesteudbydere eller udbydere af onlineplatforme, hvorfra der er købt tjenester
- b) hvis det er relevant, de juridiske navne på de koncerner, som enhver medietjenesteudbyder eller udbyder af onlineplatforme omhandlet i litra a) indgår i, og
- c) det samlede årlige beløb, der er brugt, og de årlige beløb, der er brugt pr. medietjenesteudbyder eller udbyder af onlineplatform.

Medlemsstaterne kan undtage subnationale regeringer i territoriale enheder med under 100 000 indbyggere og enheder, der direkte eller indirekte kontrolleres af sådanne subnationale regeringer, fra forpligtelsen i første afsnit litra b).

3. De nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente uafhængige myndigheder eller organer i medlemsstaterne overvåger og rapporterer årligt om fordelingen af udgifterne til statslig reklame til medietjenesteudbydere og udbydere af onlineplatforme på grundlag af de oplysninger, der er anført i stk. 2. Disse årlige rapporter offentliggøres på en lettilgængelig måde.

For at vurdere fuldstændigheden af de oplysninger om statslig reklame, der stilles til rådighed i henhold til stk. 2, kan de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller andre kompetente uafhængige myndigheder eller organer i medlemsstaterne anmode de offentlige myndigheder eller enheder, der er omfattet af stk. 2, andet afsnit, om yderligere oplysninger, herunder mere detaljerede oplysninger om anvendelsen af kriterierne og procedurerne i stk. 1.

Hvis overvågningen, vurderingen og rapporteringen foretages af andre kompetente uafhængige myndigheder eller organer i medlemsstaterne, holder de de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer behørigt underrettet.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 26

Overvågning

1. Kommissionen sikrer, at det indre marked for medietjenester, herunder risici for og fremskridt med hensyn til dets funktion, overvåges uafhængigt og løbende (»overvågningen«). Rådet høres om resultaterne af denne overvågning, og de forelægges og drøftes med kontaktudvalget.

2. Kommissionen fastlægger i samråd med rådet centrale resultatindikatorer og metodemæssige beskyttelsesforanstaltninger for at beskytte objektiviteten og udvælgelseskriterierne for forskerne i forbindelse med overvågningen.
3. Overvågningen skal omfatte:
 - a) en detaljeret analyse af mediemarkederne i alle medlemsstater, herunder med hensyn til mediefusionsniveauet og risiciene for udenlandsk informationsmanipulation og indblanding
 - b) en oversigt over og en fremadrettet vurdering af det indre marked for medietjenesters funktion som helhed, herunder for så vidt angår onlineplatformes indvirkning herpå
 - c) en oversigt over risiciene for mediepluralisme og medietjenesteudbydernes redaktionelle uafhængighed, hvis de kan påvirke det indre markeds funktion
 - d) en oversigt over de foranstaltninger, som medietjenesteudbydere har truffet for at sikre de redaktionelle beslutningers uafhængighed
 - e) en detaljeret oversigt over rammer og praksis for tildeling af offentlige midler til statslig reklame.
4. Overvågningen foretages årligt. Resultaterne af overvågningen, herunder den anvendte metode og de anvendte data, offentliggøres og forelægges hvert år for Europa-Parlamentet.

Artikel 27

Evaluering og rapportering

1. Senest den 8. august 2028 og derefter hvert fjerde år evaluerer Kommissionen denne forordning og aflægger rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.
2. I den første af disse evalueringer, jf. denne artikels stk. 1, undersøger Kommissionen navnlig, hvor effektivt rådets sekretariat, jf. artikel 11, fungerer, herunder om det har tilstrækkelige ressourcer til at udføre sine opgaver.
3. Med henblik på stk. 1 og efter anmodning fra Kommissionen sender medlemsstaterne og rådet den relevante oplysninger.
4. Ved gennemførelsen af de evalueringer, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, tager Kommissionen hensyn til:
 - a) Europa-Parlamentets, Rådets og andre relevante organers eller kilders holdninger og resultater
 - b) resultaterne af de relevante drøftelser, der er gennemført i relevante fora
 - c) relevante dokumenter udstedt af rådet
 - d) resultaterne af den overvågning, der er omhandlet i artikel 26.
5. Hvis det er relevant, kan de i stk. 1 omhandlede rapporter ledsages af et forslag til ændring af denne forordning.

Artikel 28

Ændringer af direktiv 2010/13/EU

I direktiv 2010/13/EU foretages følgende ændringer

- 1) Artikel 30b udgår.
- 2) Henvisninger til artikel 30b i direktiv 2010/13/EU gælder som henvisninger til artikel 13, stk. 1, litra c), i denne forordning.

Artikel 29

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning finder anvendelse fra den 8. august 2025. Dog finder:

- a) artikel 3 anvendelse fra den 8. november 2024

- b) artikel 4, stk. 1 og 2, artikel 6, stk. 3, artikel 7-13 og artikel 28 anvendelse fra den 8. februar 2025
- c) artikel 14-17 anvendelse fra den 8. maj 2025
- d) artikel 20 anvendelse fra den 8. maj 2027.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. april 2024.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

B. DALLE

Formand